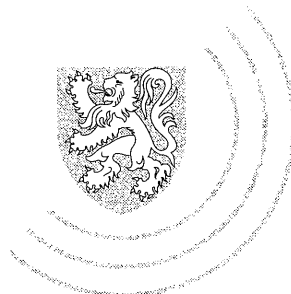

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1997-1998

17 november 1997

ONTWERP VAN DECREET

**betreffende het Vlaams Commissariaat voor de Media
en de Vlaamse Mediaraad**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Mediabeleid
uitgebracht door de heer Leo Delcroix**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : mevrouw Marijke Dillen.

Vaste leden : de heren Carl Decaluwé, Leo Delcroix, Michel Doomst, Erik Matthijs, Hugo Van Rompaey ;

mevrouw Patricia Ceysens, de heren André Denys, Dirk Van Mechelen ;

de heren Johnny Goos, Peter Vanvelthoven, Tuur Van Wallendael ;

mevrouw Marijke Dillen, de heer Jan Penris ;

de heer Kris Van Dijck ;

de heer Jos Geysels.

Plaatsvervangers :

de heren Joachim Coens, Freddy Sarens, Eddy Schuermans, Walter Vandenbossche, Gilbert Vanleenhove ;

de heren Etienne De Groot, Marino Keulen, mevrouw Marleen Vanderpoorten ;

de heer Peter De Ridder, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Bruno Tobback ;

de heren Herman De Reuse, Luk Van Nieuwenhuysen ;

mevrouw Nelly Maes ;

de heer Ludo Sannen.

Zie :

742 (1996-1997)

- Nr. 1 : Ontwerp van decreet
- Nrs. 2 tot 5 : Amendementen

INHOUDSTAFEL

Blz.

I. ALGEMENE BESPREKING	4
A. Toelichting door de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Land- bouw en Media	4
B. Bespreking	6
– Algemeen	6
– Delegatie van ministeriële verantwoordelijkheid : status van het Commissariaat	7
– Gefaseerde aanpak in het takenpakket van het Commissariaat – louter conformiteits- onderzoek of opportuniteitsonderzoek ?	9
– Artikel 78 van de Mediacodex	12
– Samenstelling van het Commissariaat : magistraten of een mix ?	12
– Rechtsbescherming en openbaarheid	13
– Gradaties in de sancties	13
– Omvorming van de Vlaamse Mediaraad tot het adviesorgaan van het beleid	13
II. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING	14
III. EINDSTEMMING	27
TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE	28
BIJLAGE I : HOORZITTINGEN	35
BIJLAGE II : TECHNISCHE NOTA	53

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Mediabeleid besprak het ontwerp van decreet betreffende het Vlaams Commissariaat voor de Media en de Vlaamse Mediaraad op 30 september, 14 oktober, 5 en 6 november 1997.

De minister gaf een toelichting bij dit ontwerp op 30 september 1997.

Op 14 oktober besloot de commissie in toepassing van artikel 29 van het Reglement tot het organiseren van een aantal hoorzittingen. Achtereenvolgens werden op 5 november vertegenwoordigers van het Nederlands Commissariaat voor de Media, professor David D'Hooghe (KUL) en de voorzitter van de Raad voor de Reclame, die zijn advies bij het ontwerp van decreet schriftelijk ingediend had, gehoord. Het verslag van deze hoorzittingen is opgenomen als bijlage I.

De eigenlijke bespreking van het ontwerp vond nadien plaats op 5 en 6 november 1997.

Dit ontwerp werd tenslotte op 6 november 1997 goedgekeurd in de commissie.

I. ALGEMENE BESPREKING

A. Toelichting door de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van economie, KMO, landbouw en media

De minister verklaart dat de oprichting van een Vlaams Commissariaat voor de Media en de herstructurering van de Vlaamse Mediaraad een hervorming is die reeds een tijd terug werd aangekondigd. De minister benadrukt dat het voorliggend ontwerp neerkomt op een revolutie inzake het mediabeleid in Vlaanderen. De minister is van oordeel dat Vlaanderen tot een andere vorm van besluitvorming komt als dit decreet wordt goedgekeurd. Dit beleid zal ten dele gevoerd worden door een commissariaat dat samengesteld is uit een aantal magistraten die onafhankelijk recht zullen spreken en heel belangrijke bevoegdheden zullen hebben.

– *Huidige toestand*

Volgens de huidige wetgeving worden de media-erkenningen, -vergunningen en -toelatingen rechtstreeks toegekend door de Vlaamse regering, in

casu de Vlaamse minister bevoegd voor het media-beleid.

Dit is met name het geval voor :

- het verlenen, het schorsen en het intrekken van de omroeperkenningen ;
- het afleveren, schorsen en intrekken van de machtigingen aan de omroepen om reclame uit te zenden en om sponsoring aan te wenden ;
- het afleveren, wijzigen, schorsen en intrekken van zend- en transportvergunningen aan de erkende omroepen ;
- het afleveren, schorsen en intrekken van de vergunningen om een kabelnet te exploiteren;
- het geven en intrekken van de toestemming aan de kabelmaatschappijen om omroepprogramma's door te geven.

De Vlaamse regering laat zich bij de uitoefening van deze bevoegdheden adviseren door de daartoe opgerichte adviesraden, met name de Vlaamse Mediaraad, de Raad voor lokale radio's en de Vlaamse Raad voor reclame en sponsoring op radio en televisie.

De huidige wetgeving is op diverse punten onvoldoende. De administratieve procedures zijn te ingewikkeld en nemen te veel tijd in beslag. De advisering verloopt niet altijd vlot.

De adviezen zijn niet altijd adequaat omdat belanghebbenden in deze adviesorganen zetelen en zich ook moeten uitspreken over sanctionering van concurrenten. Er stellen zich eveneens problemen m.b.t. de afdwingbaarheid van de regelgeving. De controle en sanctionering zijn onvoldoende. Een minister wordt in de eerste plaats als een politicus beschouwd en té weinig als een onafhankelijk, objectieve beslissingnemer. Daarom ondermeer werd geopteerd voor een onafhankelijk orgaan dat waarborgen biedt voor een objectieve besluitvorming.

In een evaluatierapport van 28 november 1994 kwam de Vlaamse raad voor reclame en sponsoring op radio en televisie reeds tot de conclusie dat er zich een betere naleving van de regelgeving opdringt en dat de huidige sanctiemogelijkheden niet proportioneel zijn ten opzichte van de vastgestelde inbreuken. Deze raad heeft toen geadviseerd de controle en de sanctionering toe te vertrouwen

aan een autonoom orgaan. Hiermee wordt de druk weggenomen van de politieke overheid.

In het huidige regeerakkoord staat dan ook ingeschreven dat in Vlaanderen een media-instrumentarium inzake beleidsvoorbereiding, wetenschappelijk onderzoek, beleidsuitvoering en controle zal worden uitgebouwd om op de snelle media-ontwikkelingen in Vlaanderen te kunnen inspelen.

In de motie van aanbeveling tot besluit van het op 9 mei 1996 gevoerde debat over de beleidsbrief "De Media in Vlaanderen" heeft het Vlaams Parlement de Vlaamse regering aanbevolen om uitvoering te geven aan het verfijnen van de sancties bij overtredingen van de Vlaamse mediawetgeving en het oprichten van een "externe controle-autoriteit" met controle- en sanctiebevoegdheid, die toeziet op de naleving van de Vlaamse mediawetgeving op het vlak van reclame en sponsoring.

– *Algemene doelstellingen*

Het voorliggend ontwerp van decreet moet tegen deze achtergrond worden bekeken. Het ontwerp wil komen tot een doorzichtige structuur en wil een einde maken aan sommige vormen van belangenvermenging. Het ontwerp streeft een depolitisering van de mediastructuren na, een efficiënte controle en toepassing van de wetgeving en een adequaat sanctioneringssysteem.

Het ontwerp voorziet enerzijds in de oprichting van een Vlaams Commissariaat voor de Media en anderzijds in een nieuw statuut voor de Vlaamse Mediaraad.

Het streefdoel in deze optie is de beleidsvoorbereiding, inclusief de advisering te scheiden van de beleidsuitvoering en de controle.

In deze nieuwe structuur krijgt de Vlaamse Mediaraad een centrale rol als beleidsadviserend orgaan.

Het Vlaams Commissariaat voor de Media wordt bevoegd voor het geven van erkenningen en vergunningen, de controle op de naleving van de wetgeving en de sanctionering van overtredingen. De administratie zal daarbij een ondersteunende functie vervullen. De minister treedt in dit proces echter niet meer op.

– *Het Vlaams Commissariaat voor de Media*

Het Vlaams Commissariaat voor de Media heeft een dubbele bevoegdheid met name enerzijds de toekenning, de wijziging, de intrekking en de schor-

sing van de media-erkenningen, -machtigingen, -vergunningen en -toelatingen ; anderzijds het toezicht op de naleving van de regelgeving en de sanctionering van de inbreuken op de bepalingen van de gecoördineerde decreten van 25 januari 1995.

Het Vlaams Commissariaat voor de Media neemt de procedureregels over van de Raad voor lokale radio's, de Vlaamse raad voor reclame en sponsoring op radio en televisie en de Vlaamse Mediaraad.

Het Vlaams Commissariaat voor de Media dat functioneert als een autonoom college, zal bestaan uit een voorzitter en twee commissarissen die zullen worden gerecruteerd uit de magistratuur. Het commissariaat beschikt over een eigen secretariaat waarvoor ambtenaren van de Vlaamse Gemeenschap ter beschikking zullen worden gesteld. De middelen daarvoor zijn reeds uitgetrokken op de begroting van 1998.

Een belangrijke nieuwigheid is dat het ontwerp voorziet in diverse sanctiemogelijkheden zodat een sanctie kan worden uitgesproken die in functie staat van de zwaarte van de overtreding. Volgens de huidige wetgeving kan bij een overtreding enkel de erkenning of de vergunning worden opgeschort of ingetrokken. Meestal stond deze sanctie niet in overeenstemming met de overtreding zodat er niet werd ingegrepen.

Het ontwerp voorziet in volgende sancties:

- de waarschuwing ;
- de verplichting de uitspraak van het commissariaat uit te zenden ;
- de verplichte publicatie van de uitspraak in kranten en weekbladen op koste van de overtreder ;
- de verbeurdverklaring van het gerealiseerde voordeel ;
- het opleggen van administratieve geldboetes (gaande van 50.000 frank tot 5 miljoen frank) ;
- de schorsing of intrekking van de machtiging om reclame uit te zenden of om sponsoring aan te wenden ;
- de schorsing of intrekking van de zendvergunning ;

- de schorsing of intrekking van de erkenning van de erkenning als omroep of kabelmaatschappij.

Nieuw is ook de bepaling dat in geval van het ongebruikt laten van de toegekende zendmogelijkheden of het verkeerd gebruiken ervan, het commissariaat de erkenning van een particuliere omroep kan schorsen of intrekken.

Tegen de beslissingen van het commissariaat is enkel administratief beroep mogelijk bij de Raad van State, niet bij de minister.

– *De Vlaamse Mediaraad*

De huidige Vlaamse Mediaraad werd opgericht bij decreet van 2 mei 1985. Deze Raad had een adviserende bevoegdheid omtrent alle media-aangelegenheden.

De Vlaamse Mediaraad kende een dubbele structuur.

Eenzijds is er het Comité van experts dat uit maximum 10 leden bestond, door de Vlaamse regering benoemd uit leden van wetenschappelijke studie- en onderzoekscentra. Dit comité bereidde de adviezen voor vanuit wetenschappelijk oogpunt.

Anderzijds is er de algemene vergadering die uit 36 leden en een voorzitter bestond. Ze was samengesteld uit afgevaardigden van verenigingen en instellingen van de mediasector, personen die zitting hebben wegens hun deskundigheid inzake media en personen die de gebruikers vertegenwoordigen.

De minister benadrukt dat de Vlaamse Mediaraad zijn nut heeft bewezen. Er waren belangrijke beleidsvoorbereidende debatten in die mediaraad en een aantal interessante adviezen van deze raad over een aantal belangrijke decreten.

Het ontwerp van decreet beoogt een gecoördineerde en geïntegreerde media-advisering via één adviesorgaan nl. de Vlaamse Mediaraad. Deze structuur komt in de plaats van de thans bestaande advisering via drie autonome adviesraden met name de Raad voor lokale radio's, de Vlaamse Raad voor reclame en sponsoring op radio en televisie en de Vlaamse Mediaraad.

De unieke taak van de nieuwe Vlaamse Mediaraad bestaat uit de beleidsadviesgeving ten aanzien van de Vlaamse regering en het Vlaams Parlement. De proceduretaken van de huidige Vlaamse Mediaraad en van de andere adviesraden worden overge-

dragen naar het Vlaams Commissariaat voor de Media. De nieuwe Vlaamse Mediaraad zal zich ook niet meer bezig houden met individuele dossiers zoals het verstrekken van adviezen over het verlenen of intrekken van vergunningen.

De nieuwe Vlaamse Mediaraad zal zich met het globale beleid bezig houden. De Vlaamse Mediaraad wordt een discussieplatform waarin het mediabeleid kritisch wordt onderzocht en waarin de basis wordt gelegd voor een vernieuwd toekomstgericht mediabeleid.

Wat de samenstelling betreft, wordt voorgesteld het Comité van experts af te schaffen en de algemene vergadering drastisch te beperken (maximum 23 leden in plaats van de huidige 36). De mediadeskundigen, de vertegenwoordigers van de mediasectoren en van de gebruikers worden derhalve in éénzelfde vergadering samengebracht, zodat een breed mediadebat kan worden gevoerd tussen academici en de vertegenwoordigers van de sectoren en gebruikers.

– *Conclusie*

De minister besluit dat het voorliggend ontwerp een hervorming inhoudt van het hele mediabeleid. De minister is van oordeel dat hiermee een belangrijke optie wordt genomen. Gekoppeld aan de ingediende voorstellen van decreet inzake lokale radio's, het ontwerp van decreet inzake reclame en de hervorming van de openbare omroep, verklaart de minister dat op dat moment het hele medialandschap hertekend zal zijn en aangepast zal zijn aan de Europese richtlijnen waardoor men, ook geïnspireerd door de goede elementen van het Poldermodel in Nederland, tot een nieuwe structuur van het mediabeleid in Vlaanderen komt.

B. Bespreking

– *Algemeen*

De heer Carl Decaluwé verklaart dat zijn fractie het een heel goede stap vindt dat men met dit decreet in de toekomst loskomt van rechter en partij situaties uit het verleden waarbij belangenvermenging kon optreden omdat bijvoorbeeld wat de lokale radio's betreft, de minister tegelijkertijd sanctioneert en de erkenning aflevert. De CVP-fractie vindt het verder positief dat na de omvorming van de openbare omroep, met dit decreet de depolitisering van het mediabeleid wordt verdergezet en de politieke overheid een stap terugzet.

Verder vindt hetzelfde lid het essentieel dat een actief voorlichtingsbeleid gevoerd wordt om deze nieuwe instantie, het Commissariaat voor de Media, bekend te maken bij de bevolking.

De heer Jos Geysels vindt dit ontwerp een lovenswaardige poging om aan een dubbele probleemstelling tegemoet te komen. Er komt ten eerste een gradatie in de sancties m.b.t. een aantal inbreuken en verder is het een verdienstelijke poging tot verzakelijking van een aantal debatten en beslissingen die vroeger moeilijk lagen.

De heer Tuur Van Wallendael stelt vast dat zowel de meerderheidsfracties als de oppositie niet ongelukkig zijn met dit ontwerp. Het lid is er zich wel van bewust dat het voorliggend ontwerp nog niet perfect is en kan bijgeschaafd worden. Hij vindt het positief dat gestreefd wordt naar een depolitisering van het mediabeleid.

De heer Kris Van Dijck verklaart dat zijn fractie vrij sceptisch staat tegenover dit ontwerp. Het lid heeft grote vraagtekens of dit decreet de overheid voldoende middelen biedt om op te treden in het zeer snel evoluerende medialandschap. Zijn fractie staat weliswaar volledig achter de principes die het ontwerp van decreet vooropstelt.

De heer Tuur Van Wallendael benadrukt dat finaal de werking van het Commissariaat staat of valt met de onderbouw. Het is niet voldoende dat drie leden worden aangeduid die het Commissariaat zullen leiden, maar er is behoefte aan een ernstige ondersteuning qua logistiek en een administratie.

Wat de ondersteuning met ambtenaren van het Commissariaat en de Mediaraad betreft, benadrukt de minister dat de administratie Media van de Vlaamse Gemeenschap onderbemand is. Hij verklaart dat de Vlaamse regering wel beslist heeft dat het Commissariaat onmiddellijk drie ambtenaren ter beschikking krijgt.

- *Delegatie van ministeriële verantwoordelijkheid : status van het Commissariaat*

Het gevoerde debat in commissie spitste zich toe op de vraag in hoeverre het toelaatbaar en gewenst is dat bepaalde bevoegdheden – die de minister nu heeft – gedelegeerd worden naar een onafhankelijk orgaan i.c. het Vlaams Commissariaat voor de Media, dat ontsnapt aan de ministeriële verantwoordelijkheid. In bijkomende orde is er de stelling die door de heer André Denys werd verdedigd dat het Commissariaat zich niet mag inlaten met het afleveren van vergunningen.

De heer Jos Geysels meent dat fundamenteel moet onderzocht of door afstand te nemen van de politiek, niet alleen de efficiëntie en de effectiviteit van de besluitvorming zal verhogen maar vooral of de democratische besluitvorming daardoor niet geschaad wordt. Voor dit lid is het de vraag of deze vorm van verzakelijking wel aangewezen is als de politiek de vraagstelling niet meer in het vizier heeft. Ook in Nederland in het evaluatierapport over vijf jaar werking van het Nederlandse Commissariaat voor de Media, is er trouwens op gewezen dat er een gebrek is aan terugkoppeling naar de politici. Een terechte scheiding tussen wat men in Nederland 'sturing op hoofdlijnen' noemt en uitvoering van de wet, mag volgens de heer Jos Geysels zeker niet leiden dat die hoofdlijnen uit het vizier van de politiek geraken.

De heer Jos Geysels heeft daarom twijfels bij de uitwerking van die principes. Het ontwerp pleit voor een verregaande delegatie van ministeriële verantwoordelijkheid. Maar deze vorm van delegatie is vanuit de primauteit van de politiek zo verregaand dat nergens bepaald is of de ministeriële verantwoordelijkheid nog speelt. Het lid waarschuwt voor deze stroming want zelfs in Nederland is in de Mediawet bepaald dat het nog mogelijk is dat de minister politieke verantwoordelijkheid opneemt.

De heer André Denys vraagt zich af of de verregaande vorm van delegatie van ministeriële verantwoordelijkheid werkelijk een depolitisering van het beleid beoogt (een betere politiek door minder aan politiek te doen) of ook in bijkomende orde een alibi is omdat een bewindsman soms de moed niet heeft om beslissingen te nemen. Hij heeft wel het gevoel dat de minister de eerste doelstelling nastreeft. Dezelfde spreker verklaart dat hij deze doelstelling van de minister tenvolte kan onderschrijven. Maar hij sluit zich aan bij de opmerking van de heer Jos Geysels dat dit echter niet mag leiden tot het ontbreken van politieke verantwoordelijkheid. De heer André Denys heeft de indruk na analyse van het ontwerp, dat het mediabeleid in Vlaanderen in de toekomst gevoerd wordt door de administratie die tezamen met de uitvoerende en de wetgevende macht het beleidsvoorbereidend werk zal doen, en het Commissariaat dat al het andere (het toezicht- en het toewijzingsbeleid) zal doen. De heer André Denys is ertegen gekant dat het toewijzingsbeleid gegeven wordt aan dezelfde instantie die het toezicht houdt. In die optiek is het lid het oneens met de stelling van de heer Carl Decaluwé die verkondigde dat we thans loskomen uit een rechter en partijsituatie. We komen door

deze nieuwe structuur- aldus de heer André Denys – in een nieuwe rechter en partijsituatie.

De heer André Denys verklaart dat het voorbeeld van het Nederlandse Commissariaat voor de Media hem niet overtuigd heeft. Vooral de onduidelijkheid of het een administratief rechterlijk orgaan dan wel een bestuurlijke instantie betreft, sterken het lid in zijn oordeel dat deze instantie geen perfect model is. Spreker is dan ook van oordeel dat men voorafgaandelijk een keuze moet maken voor welk soort instantie men opteert. Ofwel wordt het Commissariaat een orgaan dat administratief-rechterlijk optreedt ofwel is het een bestuurlijk orgaan dat het beleid mee invult.

Naar analogie met de bestaande procedures m.b.t. ondermeer het afleveren van bouwvergunningen – waar de beroepsprocedure via een administratief rechtscollege moet lopen – staat de heer André Denys erop dat een politieke instantie (i.c. de provincie of een gemeente) de vergunning aflevert. Die procedure moet volgens het lid ook gelden in de mediasector. Beslissingen over toewijzing van vergunningen moeten volgens de heer André Denys vallen onder de rechtstreekse politieke verantwoordelijkheid. Het lid vindt de nagestreefde depolitisering van het beleid weliswaar positief maar pleit er wel voor dat politieke instanties hun rol blijven spelen. In die zin moet het ontwerp voor de VLD-fractie aangepast worden.

Wat de juridische status van het Commissariaat betreft en de vraag in welke mate delegatie van bevoegdheden geoorloofd is, verwijst de minister enerzijds naar het advies van de Raad van State bij dit ontwerp, anderzijds naar de uiteenzetting van professor David D'Hooghe tijdens de hoorzittingen.

De minister benadrukt dat professor D'Hooghe in alle duidelijkheid gesteld heeft dat de decreetgever bij decreet duidelijk een aantal uitvoerende taken kan toevertrouwen aan een onafhankelijk orgaan na een politieke afweging. Die afweging moet hier in het parlement gemaakt worden.

De minister verklaart dat de Nederlandse wetgeving tot stand gekomen is omdat er een té grote bemoeienis was van de politiek in de media. Men streefde naar een grotere onafhankelijkheid waarbinnen de media moeten kunnen opereren. De minister constateert dat Wallonië niet zover gaat. De erkenningen blijven daar in handen van de politiek omdat daar een traditie is dat de politici een aantal hefbomen in handen willen houden.

Vlaanderen daarentegen – volgens de minister –, opteerde voor de formule van de beheersovereenkomst. De politici tekenen een kader uit dat door de mediasector ingevuld wordt. De minister benadrukt dat deze afweging juridisch onbetwistbaar is. Hij is er zich wel van bewust dat er een inspanning moet gebeuren om de spelregels die het Commissariaat moet hanteren, duidelijk vast te leggen.

De minister kan zich dan ook niet akkoord verklaren met de houding van de heer André Denys die een principieel bezwaar heeft tegen het feit dat het Commissariaat en niet de minister vergunningen aflevert.

Ook de heer Tuur Van Wallendael is voorstander van een gezonde politieke controle. Wat de terugkoppeling naar het politieke beleid betreft – die de heer Jos Geysels voorstaat – heeft het lid zijn twijfels. Vooral de ervaring met het beheerscontract met de openbare omroep sterkt hem in die mening. De heer Tuur Van Wallendael is ongelukkig met een aantal vage formuleringen in het beheerscontract van de openbare omroep waar het de sector cultuur betreft. De politiek kan zich daar nu niet langer bemoeien wat op zich wel een goede zaak is voor dit lid. Maar uiteindelijk meent hij dat de procedure die het parlement heeft uitgestippeld, geen volledige voldoening schenkt.

De minister verklaart dat in het verleden de interpretatiemogelijkheden té ruim waren. Het is de opdracht om in de toekomst de regelgeving op dat vlak te verfijnen en ook gradaties in de sancties te voorzien.

Wat de politieke verantwoordelijkheid betreft, verklaart de minister dat er inderdaad in de Nederlandse mediawet een beroepsprocedure is voorzien waarbij de minister een beslissing kan vernietigen wegens strijdigheid met het recht of het algemeen belang. Het algemeen belang is echter een zeer ruim begrip. De minister verklaart dat in Vlaanderen voor beslissingen die in strijd zijn met het recht een beroepsprocedure mogelijk is bij de Raad van State.

De minister hoedt zich voor het invoeren van een procedure waarbij melding wordt gemaakt van het algemeen belang. Hij vreest dat men de bal dan terug speelt naar de politici en dat men dan even ver van huis is als vandaag het geval is. De minister blijft erbij dat de politiek zich ver van deze zaken moet houden. Premisse is dan wel dat er een duidelijke regelgeving komt en dat beslissingen in strijd met het recht kunnen aangevochten worden bij de Raad van State.

De heer Jos Geysels verklaart dat hij begrip heeft voor het standpunt van de minister inzake Nederland waar de minister optreedt wanneer het recht en het algemeen belang in het geding zijn. De bekommernis van hetzelfde lid blijft toch dat er één of ander vorm van toezicht moet mogelijk zijn.

Voor de heer André Denys blijft het onaanvaardbaar dat een opportunititsbeoordeling wordt overgelaten aan een orgaan als het Vlaams Commissariaat voor de Media waarvoor de minister geen politieke verantwoordelijkheid draagt.

De heer Jos Geysels blijft erbij dat een delegatie van bevoegdheid strikt moet omschreven worden. Het lid heeft de indruk dat ook de minister hiermee problemen heeft en geen antwoord weet op de vraag wat en hoever men gaat delegeren. De heer Jos Geysels waarschuwt in dit verband voor een democratisch vacuüm. Men gaat bevoegdheden toekennen aan een orgaan dat die bevoegdheden zelf niet mag vervullen. Hetzelfde lid meent bovendien dat inzake bevoegdheidstoe wijzingen er onduidelijkheid blijft inzake politieke verantwoordelijkheid.

De minister benadrukt nogmaals dat het Commissariaat de regelgeving moet toepassen, maar dat alles afhangt van de graad van precisie van die regelgeving. De minister maakt zich sterk dat in de toekomst zoals in Nederland, de taak van het Commissariaat zich ook zal beperken tot een conformiteitsonderzoek. Alleen voor wat de lokale radio's betreft, moet er gepoogd worden een goede regelgeving te concipiëren. De minister weigert echter te wachten op deze nieuwe regelgeving om nu reeds met het Commissariaat van start te gaan, ook al omdat het afleveren van vergunningen voor lokale radio's tot 1999 niet aan de orde is.

- *Gefaseerde aanpak in het takenpakket van het Commissariaat – louter conformiteitsonderzoek of opportunititsonderzoek?*

Het debat in commissie werd vooral beheerst door de vraag of de bestaande mediaregelgeving voldoende op punt staat om het Commissariaat nu reeds volwaardig van start te laten gaan.

De leden van de oppositie pleiten voor een gefaseerde aanpak waarbij het Commissariaat in een eerste fase zich beperkt tot een louter conformiteitsonderzoek en het toezicht- en handhavingsbeleid. De minister daarentegen is van oordeel dat het Commissariaat nu – en zeker na de goedkeuring van het aangekondigde reamedecreet – voluit operationeel al zijn taken kan vervullen en be-

voegdheden – ook het afleveren van vergunningen – kan aanwenden.

De heer Carl Decaluwé pleit ervoor dat dit decreet pas operationeel wordt als het aangekondigde reamedecreet goedgekeurd wordt.

De heer Dirk Van Mechelen is van oordeel dat deze commissie zich moet bezinnen over de timing en de inwerkingtreding van het nieuwe Commissariaat. Dit lid heeft vragen bij de dubbele bevoegdheid die het Commissariaat krijgt. Enerzijds zal het Commissariaat erkenningen, vergunningen en machtigingen afleveren, anderzijds heeft het een toezicht- en handhavingsbeleid.

De heer Dirk Van Mechelen pleit ervoor om het Commissariaat gefaseerd van start te laten gaan. In een eerste fase die zo snel mogelijk van start moet gaan maar beperkt moet zijn in tijd, mag het Commissariaat enkel toezichtstaken uitoefenen. Slechts na de goedkeuring van het aangekondigde reamedecreet, kan het Commissariaat belast worden met andere bijkomende taken die verband houden met opportunititsbeoordeling. Concreet betekent dit dat de heer Dirk Van Mechelen ervoor pleit om artikel 116ter van artikel 2 van het ontwerp waar de bevoegdheden van het Commissariaat opgesomd worden, te ontvetten en het Commissariaat enkel een bevoegdheid op vlak van het toezicht- en handhavingsbeleid toe te kennen. In die zin kondigt hij een amendement aan.

De heer Dirk Van Mechelen motiveert zijn stelling met de argumentatie dat de bestaande regelgeving niet voldoende aangepast is om het Commissariaat met die dubbele bevoegdheid van start te laten gaan. Dat is zeker zo voor de lokale radio's waar indien de huidige regelgeving wordt toegepast door het Commissariaat, zulks impliceert dat de ene na de andere lokale radio zijn vergunning ingetrokken wordt.

Het lid meent dat artikel 16 van het ontwerp, waarin bepaald wordt dat de Vlaamse regering wordt gemachtigd de inwerkingtreding van het Commissariaat vast te stellen, terzake onvoldoende waarborgen biedt.

Wat een aantal bevoegdheden betreft die het ontwerp aan het Commissariaat wil verlenen, wijst de heer Dirk Van Mechelen erop dat uit de hoorzittingen blijkt dat het Commissariaat zich best moet beperken tot een conformiteitsonderzoek. Zo is het afleveren, wijzigen, schorsen en intrekken van zend- en transportvergunningen aan de erkende omroepen, een taak die in Nederland niet wordt

uitgeoefend door het Nederlands Commissariaat. In Vlaanderen zijn er in dat verband trouwens problemen m.b.t. de positie van het BIPT. De heer Dirk Van Mechelen is dan ook van oordeel dat onze regelgeving niet op punt staat om het Commissariaat op dat vlak bevoegd te maken.

Concluderend pleit de VLD-fractie bij monde van de heer Dirk Van Mechelen er dan ook herhaaldelijk voor het Commissariaat slechts bijkomende bevoegdheden te geven op het ogenblik dat de regelgeving aangepast is teneinde te vermijden dat het Commissariaat opportuiniteitsuitspraken moet doen.

Ook voor de heer André Denys is het essentieel dat men een onderscheid maakt in de bevoegdheden die men het Commissariaat wil toekennen. Die uitsplitsing komt tegemoet aan de doelstellingen die de minister heeft geuit met name depolitiseren.

Ook de heer Jos Geysels plaatst vraagtekens bij wat hij de 'dubbelzinnige' bevoegdheid van het Commissariaat noemt. Dit lid wenst echter niet zo ver te gaan met de ontvetting van het Commissariaat dan de heer Dirk Van Mechelen. De heer Jos Geysels stelt voor om het Commissariaat niet te belasten met het verlenen en het afleveren van erkenningen, machtigingen en vergunningen. Het voordeel daarvan is dat het Commissariaat ontvet wordt van een aantal dubbelzinnige taken maar dat organisme dan wel naast sanctionerende bevoegdheid een toezichtbevoegdheid blijft behouden. De heer André Denys sluit zich aan bij die uitsplitsing van bevoegdheden die de heer Jos Geysels voorstelt. Hij is het in dit verband ook eens met het voorstel van de heer Jos Geysels om die uitsplitsing te verfijnen via amendering.

De heer Tuur Van Wallendaël vraagt zich af of het wenselijk is dat een commissariaat met drie leden inhoudelijke uitspraken doet over programma's. Het lid meende tijdens de hoorzitting met de vertegenwoordigers van het Nederlands Commissariaat een grote terughoudendheid vast te stellen ten overstaan van het zich uitspreken over de inhoud van de programma's.

De heer Kris Van Dijck twijfelt of de bestaande regelgeving voldoende rechtsbasis heeft om dit nieuwe Commissariaat voor de Media efficiënt en effectief te laten functioneren. Dit lid is van oordeel dat eerst de bestaande decreten moeten geactualiseerd en verbeterd worden en dat het Commissariaat slechts nadien van start kan gaan. Hetzelfde lid sluit zich dan ook aan bij het amendement om het Commissariaat trapsgewijs van start

te laten gaan. Pas als ondermeer het decreet op de lokale radio's verbeterd is, kan het Commissariaat – volgens hetzelfde lid – bijkomende taken op dat vlak toebedeeld krijgen. Hetzelfde lid waarschuwt ervoor om het Commissariaat niet té zwaar te belasten door het teveel bevoegdheden toe te schuiven.

De minister erkent dat het moeilijkste punt in dit ontwerp het verlenen van vergunningen betreft. De vraag is inderdaad of het decreet voldoende criteria aangeeft opdat het Commissariaat voldoende basis heeft om vergunningen af te leveren ? Is er niet een te grote opportuiniteitsafweging ? Want uiteindelijk kan dit niet overgelaten worden aan een onafhankelijk orgaan als het Commissariaat. De minister verklaart dat hier inderdaad de uitdaging ligt. Hij stelt echter dat het aangekondigde reclamedecreet en het nieuwe decreet op de lokale radio's dat in de steigers staat, de volgende maanden uitgebreid in het parlement zullen besproken worden en op vlak van het toekennen van vergunningen duidelijkheid zullen scheppen. De minister verklaart dat het decreet houdende oprichting van het Vlaams Commissariaat voor de Media pas ingaat als het reclamedecreet in werking treedt.

Wat de wetgeving met betrekking tot de lokale radio's betreft, benadrukt de minister dat inderdaad de regelgeving dusdanig moet worden aangepast en verduidelijkt worden dat het Commissariaat voldoende criteria en een afwegingskader heeft om de vergunningen toe te wijzen.

De minister benadrukt dat het de bedoeling van de regering is om op vrij korte termijn een duidelijk referentiekader te creëren op basis waarvan het Commissariaat – en niet de minister – vergunningen aflevert.

De minister pleit ervoor dat het parlement die zienswijze volgt. Hij kan zich daarom niet akkoord verklaren met het voorstel van de heren Dirk Van Mechelen, Jos Geysels en Kris Van Dijck om het Commissariaat gefaseerd op te starten : in een eerste fase louter handhavingsbeleid, en nadien – na verfijning van de regelgeving – de overige bevoegdheden die het ontwerp nu reeds toekent aan het Commissariaat.

De heer Dirk Van Mechelen repliceert dat de Nederlandse regelgeving zeer stringent is en dat het Nederlandse Commissariaat bovendien een beperkter bevoegdheid heeft dan het Vlaams Commissariaat. Het Nederlandse Commissariaat beperkt zich tot een louter conformiteitsonderzoek terwijl het Vlaamse Commissariaat voor onder-

meer de toekennen van vergunningen aan lokale radio's een opportuniteitsonderzoek moet doen wat voor dit lid een primaat voor de politieke overheid is.

De heer Dirk Van Mechelen benadrukt dat de minister zelf verklaard heeft dat de regelgeving moet verfijnd worden. Maar iedereen is het erover eens dat dit nu niet het geval is. Hetzelfde lid kant zich dan ook tegen de huidige formulering van artikel 16 van het ontwerp dat de regering, in casu de minister bevoegd voor de Media, een blanco cheque geeft om het Commissariaat in werking te stellen. Het lid blijft pleiten voor een gefaseerde inwerkingtreding van het Commissariaat omdat de regelgeving eerst moet aangepast worden.

De minister herhaalt dat de verfijning van de regelgeving effectief zal plaatsgrijpen naar aanleiding van de behandeling van het reclamedecreet. De minister meent dat er zich thans geen problemen stellen bij het toekennen van vergunningen aan lokale radio's. Pas als het nieuwe frequentieplan bij decreet zal ingevoerd zijn, is dit aan de orde. Maar de uitdaging is dan dat voldoende criteria moeten ingebouwd worden in dit decreet om het Commissariaat toe te laten via een ambtelijke afweging vergunningen af te leveren. De minister herinnert eraan dat de vroegere politieke afweging verantwoordelijk is voor de kakofonie van het huidige radiolandschap met meer dan 300 lokale radio's.

De heer Jos Geysels vraagt of de formulering van artikel 16 van het ontwerp tot doel heeft om de gefaseerde aanpak waarvoor de heer Dirk Van Mechelen en anderen pleiten, mogelijk te maken? De minister repliceert dat artikel 16 tegemoet komt aan het advies van de Raad van State. Het hervormen van de Mediaraad schept met name een aantal problemen in verband met het operationeel maken van die nieuwe Mediaraad.

De minister herhaalt nogmaals dat eerst het reclamedecreet moet goedgekeurd zijn vooraleer het Commissariaat geoperationaliseerd wordt.

De heer Dirk Van Mechelen benadrukt dat dit ook een *conditio sine qua non* is voor de lokale radio's. Eerst moet daar de regelgeving gewijzigd worden, vooraleer het Commissariaat kan optreden. Het lid verduidelijkt dat mits toepassing van de huidige regelgeving de ene na de andere vergunning door het Commissariaat kan ingetrokken worden. Op de opmerking van de heer Carl Decaluwé dat dit positief is, repliceert de heer Dirk Van Mechelen dat voor de VLD-fractie eerst de regelgeving op punt

moet gesteld worden en dat dan het Commissariaat operationeel kan worden maar niet omgekeerd.

De heer Carl Decaluwé verklaart dat het inderdaad duidelijk moet zijn dat als de huidige regelgeving op de lokale radio's bestaat, het normaal is dat het Commissariaat kan ingrijpen en de regelgeving moet laten naleven. De heer Dirk Van Mechelen stelt aan de kaak dat enerzijds de heer Carl Decaluwé in zijn voorstel van decreet over de lokale radio's brandhout maakt van een aantal bureaucratisch regeltjes van het decreet van 1991, maar anderzijds nu verklaart dat in afwachting van de goedkeuring van een nieuwe regelgeving over lokale radio's, het Commissariaat mag optreden. En dat terwijl er in het verleden nooit tegen dergelijke zaken werd opgetreden. De heer Dirk Van Mechelen klaagt aan dat het blijkbaar de bedoeling is van de CVP-fractie grote kuis te houden in het aantal radio's.

De heer Dirk Van Mechelen hamert erop dat er eveneens problemen bestaan in verband met het aangaan van samenwerkingsverbanden.

De minister verklaart dat hij van oordeel is dat het Commissariaat inzake de lokale radio's nu moet kunnen optreden op basis van de bestaande regelgeving en stelt opnieuw dat het afleveren van nieuwe vergunningen thans niet aan de orde is. In de tussenperiode totdat een nieuwe regelgeving wordt goedgekeurd, verklaart de minister dat hij zich houdt aan de bepalingen van het bestaande decreet van 1991.

De heer Dirk Van Mechelen stelt dat het debat over de lokale radio's reeds lang aan de gang is. Er was bijna een akkoord – op de financiering en grootschalige initiatieven na – en er waren afspraken om het bestaande decreet aan te passen. Hetzelfde lid verklaart dat de minister nu inbreuk pleegt op deze gemaakte afspraken. De heer Dirk Van Mechelen wenst dat het Commissariaat zich niet fixeert op de lokale radio's. Spreker stelt dat de VLD-fractie niet akkoord is met de stellingname van de CVP en de minister dat het Commissariaat hic et nunc de regelgeving van 1991 die kaduuk is, toepast en vergunningen gaat schorsen en intrekken. De heer Carl Decaluwé repliceert dat los van het Commissariaat de laatste periode regelmatig in het Belgisch Staatsblad schorsingen van verschillende lokale radio's worden gepubliceerd omdat ze de wetgeving overtreden. Hetzelfde lid ontkent dat de CVP-fractie er op uit is om grote kuis te houden in het aantal radio's.

Ook op vlak van het afleveren van vergunningen om een kabelnet aan te leggen en te exploiteren (artikel 116ter van artikel 2 van het ontwerp) is de heer Dirk Van Mechelen van oordeel dat de huidige regelgeving niet voldoende verfijnd is.

De minister repliceert dat wat de kabel betreft, het reclamedecreet soelaas brengt. Vermits het Commissariaat pas operationeel wordt als het reclamedecreet wordt goedgekeurd, ziet de minister daar geen problemen. De heer Carl Decaluwé vraagt in dat verband of de formulering van artikel 116ter, 6° (geven en intrekken van de toestemming aan de kabelmaatschappijen om omroepprogramma's door te geven) geen problemen schept met de Europese regelgeving.

De heer Dirk Van Mechelen concludeert dat de grond van de zaak niet zozeer een inhoudelijke discussie betreft maar dat de minister met een probleem van timing zit omdat de regelgeving niet sterk genoeg is om dienst te doen als instrumentarium voor het Commissariaat van de Media.

– *Artikel 78 van de Mediacodex*

De heer Jos Geysels merkt op dat enerzijds het Commissariaat op sommige punten een ruimere bevoegdheid krijgt dan zijn Nederlandse alter ego, maar anderzijds dat dit ontwerp niet alle problemen regelt. Zo verwijst het lid naar het artikel van het ontwerp waar de taken van het Commissariaat zijn opgesomd. Het valt hem op uit de samenlezing van artikelen 78 en 79 van de Mediacodex en dit ontwerp dat voor de toepassing van artikel 78 paragraaf 2 noch het Commissariaat noch de Geschillenraad bevoegd zijn.

Het gebrek aan politieke controle op artikel 78 van de Mediacodex – het feit dat het Commissariaat hiervoor niet bevoegd is – blijft ook de heer Tuur Van Wallendaël dwarszitten.

Ook de wijze waarop kinderprogramma's gecontroleerd worden, ligt hetzelfde lid op de maag, temeer daar de overheid ondanks een reglementering weinig vat heeft op de commerciële omroepen. De heer Kris Van Dijck betreurt eveneens het dat het parlement niet bij machte is de bescherming van kinderprogramma's in een decreet te vatten, ook al omdat het ontbreekt aan geschikte maatstaven en omdat niet kan opgetreden worden naar buitenlandse omroepen.

In verband met de artikelen 78 en 79 en de Geschillenraad, en een aantal elementen van inhoudelijke toetsing, repliceert de minister dat

men nog niet ver genoeg gevorderd is in deze problematiek. De minister is van oordeel dat deze thematiek onvoldoende gerijpt is om nu al toe te vertrouwen aan het Commissariaat. Wat de ethische beoordeling betreft, meent de minister trouwens dat de Geschillenraad die bevoegd is, onvoldoende elementen heeft om op te treden.

De heer Jos Geysels stelt dat hij geen antwoord kreeg op zijn bedenkingen in verband met het ontbreken van duidelijkheid over welke instantie bevoegd is voor welke klachten. Het lid is van oordeel dat de kijkers en luisteraars toch moeten weten waar ze met hun eventuele klachten terecht kunnen. Het huidig ontwerp biedt op dat vlak weinig rechtszekerheid.

De minister repliceert dat het inderdaad gemakkelijker zou zijn als alles in één instelling zou gebundeld worden maar de minister stelt dat de Geschillenraad andere taken heeft dan het Commissariaat.

– *Samenstelling van het Commissariaat : magistraten of een mix ?*

De heer Dirk Van Mechelen poneert dat het geen goede zaak is dat de drie leden van het Commissariaat magistraten zijn. Hij vreest dat een invulling met enkel magistraten deze nieuwe instelling iets té wereldvreemd zal maken. Hetzelfde lid deelt weliswaar de mening van de minister dat dit Commissariaat zo onafhankelijk mogelijk moet kunnen opereren maar hij pleit voor een andere samenstelling waarbij gestreefd wordt naar een ideale mix van bekwaamheden. Het Commissariaat heeft naast een goede jurist ook behoefte aan een mediadeskundige en iemand die op vlak van bedrijfseconomisch inzicht voldoende feeling heeft. Deze gevarieerde samenstelling biedt volgens hetzelfde lid meer waarborgen voor een efficiënt en gezond sanctioneringsbeleid.

Naar analogie met de Vlaamse Geschillenraad pleit de heer Dirk Van Mechelen er trouwens ook voor dat er rotatie is in de samenstelling van het Commissariaat. In dat verband kondigt het lid een amendement aan om een mandaat slechts éénmaal te hernieuwen.

Wat de samenstelling van het Commissariaat betreft, engageert de minister zich om te onderzoeken of er behoefte is aan drie magistraten. De minister laat voorlopig in het midden of de leden alle drie juristen moeten zijn en of andere competenties niet gewenst zijn. Dergelijk voorstel moet wel onderzocht worden naar zijn consequenties op vlak van het Cultuurpact. De minister verklaart dat

hij ontgoocheld was over de samenstelling van het Commissariaat in Nederland. Daar zijn vooral politici gedropt in dit orgaan.

In het kader van de depolitisering verklaart de heer Jos Geysels dat het Cultuurpactdecreet nog steeds geldt en van algemene orde is. Eénieder heeft nog steeds het recht om klacht in te dienen wegens niet naleving van het Cultuurpact. Het lid merkt op dat tijdens de bespreking van het decreet op de openbare omroep de minister verklaarde dat het Cultuurpact nog steeds de harde realiteit was. Hij stelt nu vast dat deze bepalingen blijkbaar niet gelden voor het Commissariaat. De minister repliceert dat de Raad van State in zijn advies geen enkele opmerking in die zin heeft geformuleerd. De minister stelt dat dezelfde discussie bij de bespreking van het decreet op de BRTN ook gevoerd werd. De vraag was of de gedelegeerd bestuurder onder de bepalingen van het Cultuurpactdecreet viel.

De minister laat open of deze bepalingen van het Cultuurpact gelden als de magistraten vervangen worden door andere niet-magistraten.

– *Rechtsbescherming en openbaarheid*

Verwijzend naar de opmerkingen die professor David D'Hooghe formuleerde tijdens de hoorzitting in verband met de rechtsbescherming, pleit de heer Dirk Van Mechelen er sterk voor de basisprocedures van een gezonde rechtsbescherming in te schrijven in het decreet, zeker als een aantal bevoegdheden worden gedelegeerd naar een onafhankelijk organisme.

Ook de heer Jos Geysels vindt het noodzakelijk dat in het decreet een concrete beroepsprocedure wordt ingeschreven. Naar analogie met Nederland pleit de spreker voor een aanvulling op dit vlak. Hetzelfde lid waarschuwt dat het ontwerp op sommige vlakken door het gebrek aan terugkoppeling in de richting gaat van een 'gouvernement des juges'.

De heer Jos Geysels dringt aan dat er naast een strikt juridische externe beroepsprocedure bij de Raad van State in het decreet ook voorzien wordt in andere procedures van rechtsbescherming.

De minister is het eens dat de interne procedures (de rechten van de verdediging / motivering...) beter moeten ingebouwd worden. De minister verklaart dat er hier twee mogelijkheden zijn. Ofwel laat de decreetgever dit over aan de regering die dat bij uitvoeringsbesluit zal regelen. Ofwel kan de

decreetgever dit opdragen aan het Commissariaat zelf.

De minister is verder van oordeel dat het Commissariaat beter moet gewapend worden om zijn onderzoeksoopdrachten uit te voeren. De minister heeft vastgesteld dat dit in Nederland beter en minitieuzer geregeld is.

De heer Jos Geysels stelt dat naar analogie met Nederland de wet openbaarheid van bestuur van toepassing is op het Commissariaat. In het ontwerp is die openbaarheid expliciet ingeschreven voor de Mediaraad, echter niet voor het Commissariaat. Spreker vraagt of die openbaarheid impliciet geldt? De minister bevestigt dat de openbaarheid geldt en dat desgevallend men hierover een amendement kan indienen.

– *Gradaties in de sancties*

De heer Tuur Van Wallendael is verheugd over het stelsel van sancties dat in het ontwerp wordt ingebouwd. Ook de heer Dirk Van Mechelen is gelukkig met de gradaties in sanctiemogelijkheden die dit ontwerp voorziet. Hij heeft wel vragen bij de vierde sanctie met name de verbeurdverklaring van het gerealiseerde voordeel. Het lid vraagt in hoeverre dit begrip uit het recht kan getransponeerd worden naar de media. Hij heeft dan ook het grootste voorbehoud tegen deze vorm van sanctie. Hetzelfde lid meent dat het opleggen van boetes – waarvan de bedragen moeten kunnen aangepast worden – voldoende gradatie biedt binnen de sanctiemogelijkheden.

De minister repliceert dat de gradatie van de sancties individueel kan bekeken worden maar dat het resultaat niet mag zijn dat de boetes lager liggen dan de winsten die onrechtmatig gemaakt zijn.

– *Omvorming van de Vlaamse Mediaraad tot het adviesorgaan van het beleid*

Wat het tweede luik van het ontwerp betreft, met name de omvorming van de Vlaamse Mediaraad tot het adviesorgaan van het beleid, vindt de heer Carl Decaluwé het positief dat met dit decreet de adviesverlening die thans verspreid zat over drie adviesorganen gestroomlijnd wordt binnen de Vlaamse Mediaraad. Maar dezelfde spreker vindt dan ook dat naar analogie met het Nederlandse Commissariaat voor de Media waar nu reeds een vijftiendertigtal personeelsleden tewerkgesteld zijn, beide instellingen, het Commissariaat en de Mediaraad voldoende ondersteund moeten worden vanuit de administratie, die toch onderbemand is.

De heer Carl Decaluwé onderschrijft het SERV-advies dat heeft opgemerkt dat de gebruikers ondergewaardeerd zijn in de nieuwe samenstelling van de Mediaraad. Het lid merkt op dat ook de heer Jos Geysels in dat verband een amendement heeft ingediend. Hij kondigt aan dat ook zijn fractie die mening deelt.

Voor de VLD-fractie is de hergroepering van de bestaande adviesorganen in de sector van de media, met name de Vlaamse Mediaraad, de Raad voor lokale radio's en de Vlaamse Raad voor reclame en sponsoring op radio en televisie, tot één volwaardig adviesorgaan, een verruimde Mediaraad, geen punt van discussie, aldus de heer Dirk Van Mechelen.

De heer Jos Geysels verklaart dat hij het in tegenstelling tot andere collega's ten gronde oneens is met de voorgestelde organisatie van de Mediaraad. In dat verband verwijst het lid naar de discussie die over de hervorming en de taak van adviesorganen in de schoot van het Uitgebreid Bureau van het Vlaams Parlement gevoerd werd. Uit deze oefening kwam weliswaar geen conclusie maar men heeft zich wel laten leiden door de conclusies van de commissie-Deetman in Nederland. Deze commissie concludeerde dat één van de problemen is dat 'overleg' en 'advies' in één orgaan gesitueerd worden. De heer Jos Geysels stelt dat in Vlaanderen meestal 'overlegorganen', waarin zowel belanghebbenden als deskundigen zitting hebben, een advies geven. Uit de praktijk in Vlaanderen blijkt dat als overlegorganen een advies geven, dit moet beschouwd worden als een bindend advies. In dit ontwerp van decreet zit men eveneens met dezelfde mix tussen overleg en advies. De heer Jos Geysels pleit dan ook voor een scheiding tussen advies van deskundigen en overleg met belanghebbenden. Het lid betreurt dat men in Vlaanderen nog steeds geen scheiding maakt tussen beiden.

De minister antwoordt dat het zeer moeilijk is advies en overleg die verenigd zijn in de Mediaraad te scheiden. Hij stelt trouwens vast dat de Mediaraad door de jaren heen regelmatig verdeelde adviezen gaf juist omwille van zijn verscheiden samenstelling met groepen die tegenstrijdige belangen verdedigen.

De heer Jos Geysels is van oordeel dat het ontwerp een aantal onduidelijkheden bevat m.b.t. de werking van de Vlaamse Mediaraad. Zo stelt dit lid dat de formulering dat de Mediaraad zijn adviezen slechts openbaar maakt nadat deze aan de Vlaamse regering en het Vlaams Parlement zijn overhandigd, niet verenigbaar is met het decreet op de

openbaarheid van bestuur, dat de overhandiging niet als voorwaarde oplegt. Hij dringt aan dat de minister dit onderzoekt.

Wat de raadpleging van de Mediaraad betreft, meent de heer Jos Geysels dat de formulering van het derde lid van artikel 116decies van artikel 3 niet conform is met de formulering van artikel 62 van het Reglement van het Vlaams Parlement dat de raadpleging van adviesorganen als voorwerp heeft. Ook hier vraagt de heer Jos Geysels eventueel een technische amendering.

De heer André Denys is gekant tegen adviesraden waar belanghebbenden meestal hun eigen zaak komen verdedigen. Spreker verkiest de formule van hoorzittingen waar hij een direct advies krijgt boven een advies van een orgaan waarin de belanghebbenden zetelen. In die optiek is het lid niet gelukkig met het ontwerp, maar hij verklaart dat dit geen breekpunt is om dit ontwerp niet goed te keuren.

De heren Tuur Van Wallendael en Kris Van Dijk hebben vragen bij de samenstelling van de vertegenwoordiging van de gebruikers : wie zijn dat en hoe worden ze vertegenwoordigd ?

II. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

Artikel 1

Over dit artikel wordt geen opmerking gemaakt.

Het artikel wordt unaniem met 12 stemmen aangenomen.

Artikel 2

Artikel 116bis

De heer Tuur Van Wallendael vraagt waarom in de tweede paragraaf sprake is van de vestiging van de zetel van het Vlaams Commissariaat in Brussel, terwijl in het artikel m.b.t. de Mediaraad geen zetel werd aangeduid en er ook in het voorontwerp van decreet voor het Commissariaat geen sprake was van een zetel ? Het lid stelt voor het ontwerp op dit punt uniform te maken. Bij artikel 116novies van artikel 3 wordt dan ook door dit lid een amendement aangekondigd waarbij ook de zetel van de

Mediaraad wordt vastgesteld. De minister kan zich hiermee akkoord verklaren.

Op de opmerking van de heer Dirk Van Mechelen of het Vlaams Commissariaat voor de Media rechtspersoonlijkheid heeft en of de drie commissarissen – waarvan verder sprake in artikel 116quinquies – hoofdelijk aansprakelijk zijn voor hun beslissingen, antwoordt de minister dat het Vlaams Commissariaat voor de Media een instelling sui generis is. De regering heeft bewust geopteerd om geen parastatale te maken van dit nieuwe orgaan gelet op het beperkt aantal personeelsleden waarover het zal beschikken. Het Commissariaat kan weliswaar gedagvaard worden, maar de Vlaamse Gemeenschap zal de eventuele financiële gevolgen dragen. De heer Dirk Van Mechelen vraagt in hoeverre de Vlaamse overheid de financiële lasten kan dragen van een onafhankelijk orgaan? De minister merkt op dat de Raad van State in zijn advies hieromtrent geen enkele opmerking gemaakt heeft. Hij herhaalt dat het Vlaams Commissariaat een instelling sui generis is. De heer Leo Delcroix suggereert in te schrijven dat dit Commissariaat onder verantwoordelijkheid van de Vlaamse Gemeenschap staat. De minister is het hiermee niet eens omdat het een onafhankelijk rechtscollege betreft.

Het artikel wordt unaniem met 12 stemmen aangenomen.

Artikel 116ter

De heer Jos Geysels vraagt waarom het Commissariaat wel bevoegd is voor het toezicht op de naleving van artikel 27 van de Mediacodex dat handelt over de programma's door derden en niet bevoegd is voor artikel 25 dat handelt over de mededelingen van de Vlaamse regering. Het lid ziet daar de logica niet van in.

De minister antwoordt dat artikel 27 gewijzigd werd door het maxidecreet.

Op de eerste paragraaf van dit artikel is er een amendement van de heer Dirk Van Mechelen (Stuk 742/4) dat ertoe strekt om aan het Commissariaat enkel de bevoegdheid te verlenen toezicht te houden op de naleving en de sanctionering van de inbreuken op de bepalingen van de mediaregeling. De indiener verwijst naar de discussie die hieromtrent tijdens de algemene bespreking werd gehouden (zie – Gefaseerde aanpak in het taken-

pakket van het Commissariaat – louter conformiteitsonderzoek of opportuniteitsonderzoek ?).

Op de eerste paragraaf van dit artikel is er eveneens een amendement van de heren Dirk Van Mechelen, Kris Van Dijk, Jos Geysels en André Denys (Stuk 742/4) dat ertoe strekt om het Commissariaat niet te belasten met het verlenen en het afleveren van erkenningen, machtigingen en vergunningen.

De heer Dirk Van Mechelen vraagt expliciet naar het standpunt van de minister over deze beide amendementen.

De minister verklaart dat hij het niet eens is met beide amendementen. Hij wenst dat het Commissariaat niet alleen bevoegd is voor het toezicht- en het handhavingsbeleid maar eveneens de erkenningen aflevert zoals gestipuleerd in de punten 2° tot 6° van dit artikel. Hij benadrukt dat het Commissariaat bevoegd moet blijven voor het geheel van de bevoegdheden zoals die worden opgesomd in artikel 116ter. De minister verwijst terzake ook naar zijn antwoord dat hij verstrekte tijdens de algemene bespreking. De minister kant zich nogmaals tegen een gefaseerde aanpak en meent dat het Commissariaat onmiddellijk voluit van start moet kunnen gaan.

De heer Dirk Van Mechelen verklaart dat hij teleurgesteld is door dit antwoord. Het lid benadrukt dat hij geen rekening wenst te houden met een voorontwerp van reclamedecreet waarnaar de minister steeds verwijst en waarover de Raad van State zich nog niet eens uitgesproken heeft. De consequenties van dit voorontwerp zijn volgens hetzelfde lid trouwens ongekend, laat staan dat het duidelijk is of deze voorontwerpen ooit door dit parlement zullen goedgekeurd worden. Het lid verklaart dat in die optiek het voorliggend ontwerp onuitvoerbaar is. De heer Dirk Van Mechelen vraagt hoe en onder wiens begeleiding het Vlaams Commissariaat concreet zend- en transportvergunningen aan de erkende omroepen zal afleveren, wijzigen, schorsen en intrekken (4°).

De minister antwoordt dat de aanvragen moeten ingediend worden bij het Commissariaat. De griffie van het Commissariaat (het secretariaat bemand met ambtenaren gedetacheerd uit de administratie) zal de ingediende dossiers bekijken aan de hand van de wettelijke criteria en meer specifiek rekening moeten houden met het frequentieplan dat door de administratie Media wordt opgesteld. De technische voorbereiding gebeurt door ambtenaren van de administratie Media.

De heer Dirk Van Mechelen repliceert dat in Nederland de problematiek van zendvergunningen geen bevoegdheid is van het Nederlandse Commissariaat voor de Media. In Nederland is er een specifieke rijksdienst die daarmee belast is. De minister verklaart dat hij niet goed inziet waarom het Vlaams Commissariaat die taak niet ter harte kan nemen. Hij is trouwens van oordeel dat het Nederlandse voorbeeld niet in zijn totaliteit moet gekopieerd worden.

Wat de bevoegdheid van het Commissariaat betreft tot het geven en intrekken van de toestemming aan de kabelmaatschappijen om een kabelnet aan te leggen en te exploiteren (6°), vraagt de heer Dirk Van Mechelen wie thans de ingediende aanvragen behandelt. Concreet meent hetzelfde lid te weten dat Radio Public uit Leuven een aanvraag ingediend heeft om in heel Vlaanderen een kabelnet aan te leggen. De minister antwoordt dat alle hangende dossiers in het kader van de bestaande reglementering behandeld worden door de minister bevoegd voor Media.

De heer Jos Geysels wil duidelijkheid over de samenlezing van de derde bevoegdheid van het Commissariaat met name het afleveren van de machtiging aan de omroepen om reclame uit te zenden (3°) en artikel 4 van het ontwerp waarbij in artikel 80 van de Mediacodex enkel in de eerste zin van het eerste lid 'Vlaamse regering' vervangen wordt door 'Vlaams Commissariaat'. Hetzelfde lid merkt op dat daarnaast de Vlaamse regering echter de voorwaarden blijft bepalen. De minister antwoordt dat de Vlaamse regering inderdaad alle regelgevende bevoegdheden behoudt inzake procedures. De voorwaarden zullen geregeld worden in het aangekondigde reclamedecreet. Het Commissariaat zal op basis van het reclamedecreet machtigingen afleveren.

Het amendement van de heer Dirk Van Mechelen wordt verworpen met 8 stemmen tegen 2 bij 2 othoudingen.

Het amendement van de heren Dirk Van Mechelen, Kris Van Dijck, Jos Geysels en André Denys wordt verworpen met 8 stemmen tegen 4.

Op de tweede paragraaf van dit artikel is er een amendement van de heer Dirk Van Mechelen (Stuk 742/4) dat ertoe strekt het activiteitenverslag voor 30 april in plaats van voor 30 juni voor te leggen. De indiener verantwoordt zijn amendement door te benadrukken dat na 30 juni er praktisch gezien, gelet op de nakende recesperiode, geen bespreking kan volgen. De minister verduidelijkt

dat de datum van 30 juni wordt voorgesteld naar analogie met wat voor de BRTN wordt voorgeschreven. Maar de minister verklaart dat hij principieel geen problemen heeft met dit amendement.

Het amendement van de heer Dirk Van Mechelen wordt aangenomen met 12 stemmen.

Het geamendeerde artikel 116ter wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 4.

Artikel 116quater

Op de eerste paragraaf van dit artikel is er een amendement van de heren Carl Decaluwé en Peter Vanvelthoven (Stuk 742/4) dat ertoe strekt om een interne beroepsprocedure te verankeren in het decreet.

De heer Dirk Van Mechelen dringt aan dat de basisbeginselen van deze interne beroepsprocedure ook in het decreet zelf worden opgenomen. Het lid verwijst naar de regelgeving in Nederland en naar hetgeen professor D'Hooghe hieromtrent stelde tijdens de hoorzitting. De heer Carl Decaluwé verklaart dat de indieners met dit amendement de Vlaamse regering toch opdracht geven om die beroepsprocedure uit te werken. In die zin is er toch een verankering.

De minister repliceert dat er met dit amendement voldoende tegemoet gekomen wordt aan de zorg van het lid.

Het amendement van de heren Carl Decaluwé en Peter Vanvelthoven wordt aangenomen met 12 stemmen.

Op de eerste paragraaf van dit artikel is er ook een amendement van de heren Carl Decaluwé en Peter Vanvelthoven c.s. (Stuk 742/2) dat ertoe strekt om de rechten van de verdediging en de beginselen van behoorlijk bestuur expliciet in te schrijven in dit decreet.

Het amendement van de heren Carl Decaluwé en Peter Vanvelthoven c.s. wordt aangenomen met 12 stemmen.

De heren Dirk Van Mechelen en Jos Geysels vragen naar verduidelijking van de formulering van de tweede paragraaf. Is iedere kijker een belanghebbende en kan iedere kijker derhalve het Commissariaat vatten met een klacht over bijvoorbeeld uitgezonden reclame? De heer Dirk Van Mechelen

stelt voor het laatste deel van deze paragraaf waar verwezen wordt naar de artikels 80 en volgende over de reclame en sponsering op radio en televisie te schrappen. Op de vraag of het inderdaad de bedoeling is dat iedere natuurlijke persoon een klacht kan indienen bij het Commissariaat om deze reden, antwoordt de minister bevestigend.

Het geamendeerde artikel 116quater wordt aangenomen met 8 stemmen bij 4 onthoudingen.

Artikel 116quinquies

Op het eerste lid van dit artikel is er een amendement van de heren Dirk Van Mechelen en André Denys (Stuk 742/4) dat ertoe strekt om de benoeming van de commissarissen van het Commissariaat slechts voor éénmaal hernieuwbaar te stellen. Dit geldt ook voor de Geschillenraad en is ook gangbaar in Nederland.

Het amendement van de heren Dirk Van Mechelen en André Denys wordt aangenomen met 12 stemmen.

Op het tweede lid van dit artikel is er een amendement van de heren Dirk Van Mechelen en André Denys (Stuk 742/4) dat stelt dat enkel de voorzitter van het Commissariaat een magistraat moet zijn.

De heer Dirk Van Mechelen licht zijn amendement toe. Hij herhaalt zijn argumentatie die hij ontwikkelde tijdens de algemene bespreking. Het lid pleitte toen voor een andere samenstelling van het Commissariaat (niet enkel magistraten) waarbij gestreefd wordt naar een ideale mix van bekwaamheden. De heer Dirk Van Mechelen benadrukt dat zijn fractie geen vragende partij is om de toepassing te eisen van het Cultuurpactdecreet. Hij pleit ervoor de drie leden op een fatsoenlijke manier aan te duiden. Voor de heer Carl Decaluwé moet het dan wel duidelijk zijn dat de decreetgever niet in problemen komt door de niet toepassing van de Cultuurpactwetgeving. Hij vraagt de minister deze probleemstelling te onderzoeken en wil garanties van alle fracties dat zij terzake geen problemen hebben. De heer Jos Geysels ziet naar individuen toe geen problemen in verband met de toepassing van het Cultuurpact – er is voldoende rechtspraak over –, maar hetzelfde lid ziet eventueel wel problemen m.b.t. strekkingen die stellen dat zij niet vertegenwoordigd zijn.

De minister verduidelijkt dat de regering vertrok van de idee van een administratief rechtscollege

dat zou bemand worden met magistraten die in geen geval op voltijdse basis zouden verbonden zijn aan dit Commissariaat. Dat is de zuiverste piste, maar hij heeft geen principiële bezwaren tegen het voorstel om in een gemengde samenstelling van het Commissariaat te voorzien maar vraagt zich af hoe een dergelijke constructie te verzoenen is met de basisfilosofie dat het Commissariaat een onafhankelijk orgaan is dat optreedt als administratieve rechter. De minister heeft weliswaar oor naar het gegeven dat ook het element expertise op mediavlak aanwezig moet zijn. De minister meent dat men terzake een afweging moet maken die toch moet resulteren in een samenstelling die de onafhankelijkheid van het Commissariaat waarborgt. Wat betreft opmerkingen van een aantal leden die bedenkingen hebben bij de term 'geen enkele rechtstreekse of onrechtstreekse binding hebben met een mediasector,-bedrijf of -instelling', is de minister er voorstander van om zeer duidelijk in te schrijven in het decreet dat er totaal geen binding mag zijn. Daarop wordt er op het derde lid van dit artikel een amendement van de heren Michel Doomst, Dirk Van Mechelen en Tuur Van Wallendael (Stuk 742/4) ingediend dat deze verduidelijking invoert.

Het amendement van de heren Michel Doomst, Dirk Van Mechelen en Tuur Van Wallendael wordt aangenomen met 12 stemmen.

De minister verklaart dat hij akkoord is met het amendement van de heren Dirk Van Mechelen en André Denys (Stuk 742/4) dat stelt dat enkel de voorzitter van het Commissariaat een magistraat moet zijn.

Het amendement van de heren Dirk Van Mechelen en André Denys wordt aangenomen met 12 stemmen.

Op het tweede lid van dit artikel is er eveneens een amendement van de heren Carl Decaluwé en Peter Vanvelthoven (Stuk 742/2) dat naast een minimumleeftijd ook een maximumleeftijd wil invoeren voor de leden van het Commissariaat.

De heer Dirk Van Mechelen is gekant tegen het invoeren van een maximumleeftijdsgrens op zestig jaar. Ook de heren Jos Geysels en Kris Van Dijk zijn geen voorstander om een leeftijdsgrens decretaal te verankeren.

Daarop wordt het amendement door de indieners ingetrokken. De discussie in de commissie spitte zich toe op de maximumleeftijd. Er is wel een consensus dat een lid van het Commissariaat ten min-

ste de leeftijd van vijfendertig jaar moet hebben. In die optiek wordt de tekst aangenomen door de commissie verfiynd.

Verwijzend naar de recente conflictsituatie bij de federale Raad voor de Mededinging die er het bijltje bij neergelegd heeft, wil de heer Dirk Van Mechelen een duidelijke garantie dat de leden van het Commissariaat een billijke vergoeding ontvangen. De minister antwoordt dat de regering een vergoeding zal toekennen die toereikend is voor hen die voldoende tijd uittrekken voor deze functie. De heer Jos Geysels is van oordeel dat de decreetgever wel een aanduiding kan inschrijven van de ordegrööte van de vergoedingen die aan de leden van het Commissariaat wordt toegekend.

Het geamendeerde artikel 116quinquies wordt aangenomen met 12 stemmen.

Artikel 116sexies

Op de vraag van de heer Dirk Van Mechelen dat de bestaffing van dit Commissariaat voldoende moet zijn, repliceert de minister dat er voldoende middelen in de begroting zijn voor uitgetrokken en dat de detachering van ambtenaren naar dit Commissariaat niet beperkt blijft tot de administratie Media maar dat ook ambtenaren uit andere administraties van de Vlaamse Gemeenschap kunnen gedetacheerd worden naar het Commissariaat.

De heer Dirk Van Mechelen pleit herhaaldelijk voor een structuur naar Nederlands model van dit Commissariaat. Hij vraagt dat niet de minister maar het Commissariaat zelfstandig personeel kan aanwerven en ontslaan. De minister antwoordt dat deze aangelegenheid een bevoegdheid van de uitvoerende macht is. De heer Carl Decaluwé vraagt in dat verband naar de ordegrööte van de dotatie van het Commissariaat. De minister antwoordt dat in de begroting van 1998 vier miljoen frank uitgetrokken wordt voor het Commissariaat.

Daarop wordt door de heer Dirk Van Mechelen op de tweede paragraaf een amendement (Stuk 742/5) ingediend dat ertoe strekt dat het Commissariaat kan beschikken over een eigen, autonome personeelsformatie. De indiener pleit nadrukkelijk voor een verzelfstandiging van het Commissariaat naar analogie met de openbare omroep. De heer André Denys verwijst naar de procedure die het Bureau van het parlement volgt m.b.t. het invullen van het Kinderrechtencommissariaat. Daar voorziet men ook geen detachering van ambtenaren uit de

bestaande diensten van het Vlaams Parlement, maar kiest het Bureau van het parlement voor een eigen personeelskader. De heer Dirk Van Mechelen verwijst naar het Commissariaat voor Toerisme dat een eigen personeelskader heeft. Hij pleit voor een eigen personeelskader opdat het Commissariaat volstrekt onafhankelijk een eigen autoriteit kan opbouwen. Ook de heer Jos Geysels verklaart dat de techniek van ter beschikkingstelling van personeel niet conform is met de regels van de diensten die een apart statuut krijgen (ondermeer de ombudsdienst). Hetzelfde lid pleit ervoor om, zoals in Nederland, een schot te maken tussen de bestaande administratie Media die onder de ministeriële verantwoordelijkheid valt en het Commissariaat. De heer Jos Geysels benadrukt dat er een contradictie is tussen enerzijds de juridische structuur die de minister opzet voor het Commissariaat en het personeelsbeleid – niet met eigen personeel – dat hij voorstaat.

De minister kant zich tegen dit amendement omdat het Commissariaat een zeer kleine entiteit zal zijn met een eigen juridische structuur zonder regeringscommissaris. Hij verklaart dat hij geen machtiging heeft van de regering om meer personeel te recruteren omdat de regering terzake een financieel plan goedgekeurd heeft. De minister benadrukt dat de beslissingen van het Commissariaat niet genomen worden door de ambtenaren die gedetacheerd zijn naar het Commissariaat, maar door de drie leden die in alle onafhankelijkheid optreden als een rechtscollege.

Het amendement van de heren Dirk Van Mechelen en André Denys wordt verworpen met 8 stemmen tegen 4.

De heer Dirk Van Mechelen vraagt met nadruk dat de minister en de meerderheidsfracties dit amendement toch nog eens grondig bekijken en de regering vragen haar beslissing dienaangaande in heroverweging te nemen. Het lid verklaart dat zijn fractie een eventueel amendement nooit zal misbruiken om een tweede lezing te vragen.

Het artikel 116sexies wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 4.

Artikel 116septies

De heer Dirk Van Mechelen is het eens met de gradaties in de sancties maar heeft vragen bij de verplichting tot uitzenden en publiceren van uitspraken van het Commissariaat. Geldt deze verplich-

ting tot uitzenden enkel op de eigen omroepen ? Het lid vraagt nadere specificatie. Het lid is van oordeel dat de bedoeling van de sanctie tot uitzenden van een beslissing van het Commissariaat geldt naar de eigen kijkers toe omdat het toch de bedoeling is dat de kijkers die de overtreding gezien hebben, weet krijgen van de uitspraak.

De minister antwoordt dat verplichte publicatie in alle dagbladen en verplichting tot uitzending ook op een andere omroep ondermeer tot de mogelijkheden behoort als blijkt dat er een enorm zware overtreding gebeurde.

De heer Dirk Van Mechelen benadrukt dat de sanctie proportioneel moet zijn met de gemaakte overtreding.

Op het eerste paragraaf van dit artikel bij 4° is er een amendement van de heren Dirk Van Mechelen en André Denys (Stuk 742/4) dat voorstelt deze sanctie te schrappen. Volgens de indieners is dit geen opdracht voor een administratief rechtscollege als het Commissariaat.

De minister kan zich akkoord verklaren met dit amendement.

Het amendement van de heren Dirk Van Mechelen en André Denys wordt met 11 stemmen bij 1 onthouding aangenomen.

De heer Dirk Van Mechelen vraagt of sancties cumulatief kunnen zijn ? De minister antwoordt bevestigend. Men kan een geldboete opleggen gecombineerd met een andere sanctie.

Op het eerste paragraaf van dit artikel bij 5° is er een amendement van mevrouw Marijke Dillen (Stuk 742/2) dat ertoe strekt om het Commissariaat ook bevoegd te maken voor de naleving van de bepalingen ter bescherming van de minderjarigen en in voorkomend geval toe te laten dat het Commissariaat administratieve geldboetes oplegt. De indiener blijft betreuren dat hoofdstuk I van Titel IV van de Mediacodex dat de bescherming van minderjarigen betreft, uitgesloten blijft van het toezicht van het Commissariaat. Hetzelfde lid betreurt dat de minister stelt dat elke inhoudelijke toetsing een bevoegdheid blijft van de Vlaamse Geschillenraad. Mevrouw Marijke Dillen hoopt echter dat het parlement bereid is om spoedig artikel 79 van de Mediacodex die de bevoegdheid van de Vlaamse Geschillenraad regelt, te verfijnen in die mate dat de Geschillenraad ook voor wat de toepassing van artikel 78 betreft, effectief kan optreden. Het-

zelfde lid is van oordeel dat de huidig voorziene sanctie, met name de vermaning veel te licht is.

De heer Michel Doomst verklaart dat zijn fractie een stuk kan meegaan met dit amendement. Het lid hoopt vrij snel vooruit te gaan met de ethische beoordeling van een aantal programma's. Het is voor dit lid nog niet echt uitgemaakt waar die ethische beoordeling moet gebeuren : door het Commissariaat of door de Geschillenraad. De heer Michel Doomst verklaart dat er informeel een nota van zijn fractie circuleert om binnen de Geschillenraad daartoe een tweede kamer bevoegd te maken. Hij pleit er eerder voor de Geschillenraad, die al wat deskundigheid heeft opgebouwd inzake discriminatie, hiervoor bevoegd te maken dan deze opdracht aan het Commissariaat toe te vertrouwen. Het lid concludeert dat er in ieder geval heel snel een stap in die richting moet gezet worden.

Het amendement van mevrouw Marijke Dillen wordt verworpen met 12 stemmen.

Op het eerste paragraaf van dit artikel bij 5°a) is er een amendement van de heer Dirk Van Mechelen (Stuk 742/4) dat voorstelt het bedrag van de geldboete tot 10.000 frank te verlagen. De indiener meent dat het verstandiger is om de drempel te verlagen zeker voor reclame-inbreuken van lokale radio's. De heer Carl Decaluwé verklaart dat de reclame-inkomsten zo hoog liggen dat een redelijke boete moet opgelegd worden. Ook de minister repliceert dat de boete sowieso hoger moet zijn dan de overtreding met het oog op een afschrikkingseffect. De minister verklaart dat 10.000 frank zeer pover is en dat hij het oorspronkelijk bedrag van 50.000 frank wil handhaven.

Het amendement van de heer Dirk Van Mechelen wordt verworpen met 8 stemmen tegen 2, bij 2 onthoudingen.

Op het eerste paragraaf van dit artikel is er eveneens een amendement van mevrouw Marijke Dillen (Stuk 742/4) dat ertoe strekt om een bijkomende sanctie in te voeren, met name het Commissariaat ook bevoegd te maken om een dwangsom op te leggen. De bedoeling van deze sanctie is dat de overtreding wordt stopgezet. Het lid verklaart dat het Nederlandse voorbeeld haar geïnspireerd heeft tot dit amendement.

De heer Dirk Van Mechelen is van oordeel dat alleen een rechter en niet het Commissariaat een dwangsom kan opleggen. De heer Tuur Van Walendael begreep uit de hoorzitting met het Nederlands Commissariaat dat zij geen dwangsom opleg-

gen maar wel elke dag opnieuw de overtreding vaststellen.

Het amendement van mevrouw Marijke Dillen wordt verworpen met 12 stemmen.

Het geamendeerde artikel 116septies wordt aangenomen met 12 stemmen.

Artikel 116octies

Over dit artikel wordt geen opmerking gemaakt.

Het artikel 116octies wordt unaniem met 12 stemmen aangenomen.

Het geamendeerde artikel 2 wordt aangenomen met 8 stemmen bij 4 onthoudingen.

Artikel 3

Artikel 116novies

Op het eerste lid van dit artikel is er een amendement van de heren Carl Decaluwé, Dirk Van Mechelen, Tuur Van Wallendael, Jos Geysels en Johnny Goos (Stuk 742/4) dat ertoe strekt de zetel van de Mediaraad te vestigen in Brussel.

Het amendement van de heren Carl Decaluwé, Dirk Van Mechelen, Tuur Van Wallendael, Jos Geysels en Johnny Goos wordt unaniem met 12 stemmen aangenomen.

Het geamendeerde artikel 116novies wordt met 10 stemmen bij 2 onthoudingen aangenomen. De heer André Denys verklaart dat zijn fractie zich bij alle artikels die handelen over adviesorganen zal onthouden.

Artikel 116decies

Bij het tweede lid merkt de heer Jos Geysels op dat voor adviezen van de Mediaraad sowieso ongeacht of ze aan het Vlaams Parlement zijn overhandigd, de openbaarheid de regel is. Er is een verschil tussen openbaar maken en overmaken aan het parlement.

Op het derde lid van dit artikel is er een amendement van de heren Carl Decaluwé en Peter Vanvelthoven c.s. (Stuk 742/2) dat ertoe strekt om

dagen te vervangen door werkdagen. De heer Carl Decaluwé verantwoordt dit amendement vanuit zijn vroegere ervaring als lid van de Mediaraad.

Het amendement van de heren Carl Decaluwé en Peter Vanvelthoven c.s. wordt aangenomen met 10 stemmen bij 2 onthoudingen.

Op het derde lid van dit artikel is er eveneens een amendement van de heren Carl Decaluwé, Dirk Van Mechelen, Tuur Van Wallendael en Jos Geysels (Stuk 742/4) dat ertoe strekt het Vlaams Parlement te schrappen in de voorgestelde tekst. De heer Jos Geysels verwijst naar zijn opmerking die hij formuleerde tijdens de algemene bespreking. Hetzelfde lid stelt dat het Vlaams Parlement zijn eigen Reglement moet kunnen interpreteren.

Het amendement van de heren Carl Decaluwé, Dirk Van Mechelen, Tuur Van Wallendael en Jos Geysels wordt unaniem met 12 stemmen aangenomen.

Het geamendeerde artikel 116decies wordt aangenomen met 10 stemmen bij 2 onthoudingen.

Artikel 116undecies

De heer Jos Geysels vraagt naar de redenen waarom de belanghebbenden in de Mediaraad zo een grote vertegenwoordiging hebben. De minister repliceert dat het al een krachttoer was om het totaal aantal leden te beperken tot 23 : de huidige Mediaraad telt 36 leden, de Raad voor lokale radio's 12 en de Raad voor de Reclame en Sponsoring 7 tot 9 leden.

Op de eerste paragraaf van dit artikel is er een amendement van de heren Carl Decaluwé en Tuur Van Wallendael (Stuk 742/5) om het aantal leden van de Mediaraad op 25 te brengen.

Het amendement van de heren Carl Decaluwé en Tuur Van Wallendael wordt aangenomen met 9 stemmen bij 3 onthoudingen.

Op de tweede paragraaf van dit artikel is er een amendement van de heren Carl Decaluwé en Peter Vanvelthoven (Stuk 742/2) dat ertoe strekt het aantal mediadeskundigen en vertegenwoordigers van de gebruikers vast te stellen op telkens minstens vijf.

De heer Carl Decaluwé argumenteert dat met slechts twee vertegenwoordigers de categorie van de gebruikers ondervertegenwoordigd is.

De minister verklaart dat hij zich bij de voorbereiding van dit ontwerp laten leiden heeft door een advies van de Mediaraad waarin aangedrongen werd op een groot aantal mediadeskundigen in de nieuwe Mediaraad. Maar de minister stelt dat hij zich niet louter op getallen wenst vast te pinnen en vandaar geen bezwaar heeft tegen dit amendement.

Het amendement ingediend door de heren Carl Decaluwé en Peter Vanvelthoven c.s. wordt aangenomen met 11 stemmen bij 1 onthouding.

Op het eerste lid van de tweede paragraaf van dit artikel is er eveneens een amendement van mevrouw Marijke Dillen (Stuk 742/2) dat ertoe strekt het aantal mediadeskundigen en vertegenwoordigers van de gebruikers vast te stellen op minstens zeven en drie, waarvan minimum één de belangen van de kinderen en gezinnen vertegenwoordigt.

Het amendement van mevrouw Marijke Dillen wordt verworpen met 9 stemmen bij 3 onthoudingen. De heer Leo Delcroix motiveert zijn onthouding door te stellen dat hij ten gronde het eens is met de strekking van dit amendement maar van oordeel is dat het kan opgevangen worden door een vorig goedgekeurd amendement.

Op het eerste lid van de tweede paragraaf van dit artikel is er eveneens een amendement van de heer Jos Geysels (Stuk 742/3) dat ertoe strekt het aantal vertegenwoordigers van de gebruikers vast te stellen op vier. Het amendement is geïnspireerd door een opmerking van de Bond van Grote en Jonge Gezinnen.

Na goedkeuring van het amendement ingediend door de heren Carl Decaluwé en Peter Vanvelthoven trekt de heer Jos Geysels zijn amendement in.

De heer Tuur Van Wallendael vraagt bij het tweede lid van de tweede paragraaf of de regionale omroepen begrepen zijn in de rubriek particuliere televisieomroepen. De minister bevestigt zulks maar verklaart niet gekant te zijn tegen een amendement dat de regionale omroepen expliciet toevoegt aan het lijstje. Daarop wordt door de heren Leo Delcroix, Dirk Van Mechelen en Tuur Van Wallendael een amendement in die zin ingediend (Stuk 742/4).

Het amendement van de heren Leo Delcroix, Dirk Van Mechelen en Tuur Van Wallendael wordt aangenomen met 9 stemmen bij 3 onthoudingen.

Op de derde paragraaf is er een amendement van de heren Carl Decaluwé en Peter Vanvelthoven c.s. (Stuk 742/2) dat ertoe strekt het aantal vertegenwoordigers van de mediasectoren vast te stellen op een maximum van dertien.

Dit amendement wordt ingetrokken en vervangen door een nieuw amendement van de heren Carl Decaluwé en Peter Vanvelthoven (Stuk 742/4) met dezelfde strekking dat de leesbaarheid van de tekst bevordert.

Op dit amendement wordt een subamendement ingediend door dezelfde indieners (Stuk 742/5) dat ertoe strekt het aantal vertegenwoordigers van de mediasectoren vast te stellen op een maximum van vijftien. De aanvaarding van het amendement waarbij het globaal aantal leden van de Mediaraad verhoogd wordt tot 25 leden, is de aanleiding voor de indieners om dit subamendement voor te stellen.

Het subamendement op het amendement van de heren Carl Decaluwé en Peter Vanvelthoven wordt aangenomen met 9 stemmen bij 3 onthoudingen.

Het amendement van de heren Carl Decaluwé en Peter Vanvelthoven wordt aangenomen met 9 stemmen bij 3 onthoudingen.

De heer André Denys motiveert zijn onthouding door de fundamentele houding die zijn fractie aanneemt ten aanzien van belangengroepen. De heer Carl Decaluwé repliceert dat het hier over gebruikers en sectoren gaat, niet over belangengroepen. De minister verklaart dat de Mediaraad een representatief orgaan is dat adviezen moet kunnen verlenen naar de Vlaamse regering. Het Vlaams Parlement kan hoorzittingen organiseren, maar de regering heeft behoefte aan een representatief adviesorgaan.

Het geamendeerde artikel 116undecies wordt aangenomen met 8 stemmen bij 4 onthoudingen.

De heer Jos Geysels motiveert zijn onthouding : hij is geen voorstander om de Mediaraad op dezelfde leest te schoeien als voorheen terwijl het Bureau van het Vlaams Parlement bezig is de rol van de adviesorganen op een andere wijze te bekijken.

Artikel 116duodecies

De heer Leo Delcroix merkt op dat in de lijst van onverenigbaarheden geen melding werd gemaakt van lid van het Europees Parlement. Hetzelfde lid stelt voor dit mandaat aan de lijst toe te voegen. Daarop wordt een amendement door de heren Carl Decaluwé en Tuur Van Wallendael (Stuk 742/5) met die strekking ingediend.

Het amendement van de heren Carl Decaluwé en Tuur Van Wallendael wordt unaniem aangenomen met 12 stemmen.

Het geamendeerde artikel 116duodecies wordt aangenomen met 10 stemmen bij 2 onthoudingen.

Artikelen 116ter decies tot 116quinquies decies

Bij deze artikelen worden geen opmerkingen geformuleerd.

Deze artikelen worden aangenomen met 9 stemmen bij 3 onthoudingen.

Artikel 116sexies decies

Op dit artikel is er een amendement van de heer Dirk Van Mechelen (Stuk 742/4) dat ertoe strekt naar analogie met hetgeen bepaald werd voor het Commissariaat vast te leggen dat het verslag van de Mediaraad eveneens vóór 30 april wordt voorgelegd.

Het amendement van de heer Dirk Van Mechelen wordt unaniem aangenomen met 12 stemmen.

Het geamendeerde artikel 116sexies decies wordt unaniem aangenomen met 12 stemmen.

Artikel 116septies decies

Bij dit artikel worden geen opmerkingen geformuleerd.

Dit artikel 116septies decies wordt aangenomen met 8 stemmen bij 4 onthoudingen.

Het geamendeerde artikel 3 wordt aangenomen met 8 stemmen bij 4 onthoudingen.

Artikel 4

De heer Dirk Van Mechelen benadrukt dat zowel artikel 4, dat een lijst van vervangingen doorvoert in de Mediacodex als artikel 12, dat een lijst van opheffingsbepalingen bevat, terdege moeten nagekeken worden. Hetzelfde lid formuleert vanuit juridisch-technisch oogpunt het grootste voorbehoud tegen deze artikelen omdat ze mogelijk aanleiding kunnen geven tot ernstige interpretatieproblemen.

De heer Dirk Van Mechelen dringt er dan ook op aan dat de commissie puntgewijs de te wijzigen artikelen van de Mediacodex overloopt. De commissie gaat in op dit verzoek. De minister geeft telkens een toelichting bij elk van de te wijzigen artikelen.

Bij 3° (artikel 37 van de Mediacodex) merkt de heer Dirk Van Mechelen op dat dit artikel er een typisch voorbeeld van is dat de bevoegdheid van het Commissariaat zich uitstrekt tot een opportuiniteitsonderzoek. Het lid verduidelijkt dat het Vlaams Commissariaat op basis van de huidige wetgeving erkenningen moet doen en gedwongen wordt tot een opportuiniteitskeuze. Het lid meent dat het in deze fase – de wetgeving is niet gewijzigd – te verregaand is om het Commissariaat deze bevoegdheid toe te kennen omdat er geen andere criteria bepaald zijn die een controle toelaten door het Commissariaat.

De heer Carl Decaluwé repliceert dat zowel voor lokale radio als voor regionale omroepen in de bestaande specifieke regelgeving voldoende criteria zijn en zullen opgenomen worden die toelaten dat het Commissariaat een beoordeling doet. De heer Dirk Van Mechelen benadrukt dat de essentie is dat het parlement wel zinnens is deze criteria in te schrijven maar dat deze vandaag niet in de regelgeving zijn opgenomen. Vandaar dat het parlement het Commissariaat niet met deze opdracht mag belasten. De heer Carl Decaluwé is het hiermee niet eens en stelt dat het probleem niet aan de orde is voor de lokale radio's waar de vergunningen tot maart 1999 doorlopen. De minister voegt eraan toe dat het huidig artikel 32 van de Mediacodex zestien criteria aanbiedt om de erkenning te beoordelen in de korte periode tussen het operationeel zijn van het Commissariaat en de goedkeuring van een nieuwe regelgeving voor lokale radio's. De heer Dirk Van Mechelen verklaart dat slechts vijf van die zestien criteria voorafgaandelijk kunnen gehanteerd worden ter beoordeling van de aanvraag. De meeste criteria zijn echter post factum en betreffen de controle ter naleving van de wetgeving. Hetzelfde lid vindt deze werkwijze een parlement onwaar-

dig. De heer André Denys stelt vast dat de minister nu in tegenstelling tot de discussies tijdens de algemene bespreking toegeeft dat dit Commissariaat een opprotuniteitsbeoordeling moet doen. Voor dit lid is dit een taak van de minister, niet van een Commissariaat.

Bij 4° (artikel 38 van de Mediacodex) merkt de heer Dirk Van Mechelen op dat het Vlaams Commissariaat in de toekomst zendvergunningen gaat afleveren. De essentie is dat men een technische bevoegdheid gaat geven aan het Commissariaat terwijl men in Nederland daarvoor een eigen rijksdienst heeft die daartoe de technische knowhow heeft. In Vlaanderen gaat men die bevoegdheid aan een Commissariaat geven. Het lid vindt dit ondoordacht.

De minister verklaart dat voor wat de lokale radio's betreft, het technisch gedeelte – het frequentieplan- door de administratie Media zal worden voorbereid. Het Commissariaat zal op basis van een frequentieplan vergunningsaanvragen kunnen beoordelen. Het technische werk zal gebeuren door de administratie Media.

De heer Dirk Van Mechelen vraagt hoeveel mensen in de administratie bezig zijn met deze zendvergunningen en de technische imperatieven ? De minister antwoordt dat naast de directeur-generaal en het afdelingshoofd, nog twee ingenieurs en een medewerker met deze zaken bezig zijn. In de volgende maanden zullen ze door een extern bureau worden bijgestaan met de bedoeling tegen Pasen het nieuw frequentieplan op te stellen.

De heer Dirk Van Mechelen verklaart dat hij begrepen heeft van de vertegenwoordiging van het Nederlandse Commissariaat dat elke omroep die een vergunning aanvraagt om uit te zenden, na controle van de wettelijke elementen een omroepvergunning krijgt. Het lid vraagt of in de toekomst het Commissariaat net zoals in Nederland zonder enige opportuniteitscontrole vergunningen gaat afleveren onder druk van de Europese regelgeving ? De minister repliceert dat de aanvrager wel zal moeten voldoen aan een aantal criteria. De heer Dirk Van Mechelen stelt vast dat in de huidige stand van de wetgeving er nauwelijks criteria zijn voorafgaandelijk aan het verlenen van de omroepvergunning. De minister verklaart dat deze omroepen wel moeten voldoen aan een aantal zaken die zullen opgelegd worden door het reclamedecreet. De heer Dirk Van Mechelen stelt vast dat men ook in Vlaanderen gaat naar een liberalisering van de markt.

Bij de formulering van artikel 51 van de Mediacodex vraagt de heer André Denys of het de bedoeling is dat het Commissariaat de zendgebieden van de regionale omroepen gaat vastleggen ? De heer Kris Van Dijck en de minister verwijzen naar artikel 52 dat stelt dat de Vlaamse regering de zendgebieden blijft afbakenen. De heer Dirk Van Mechelen vraagt of het maximum aantal geblokkeerd blijft op elf eenheden ? Op welke basis en op welke criteria gaat het Commissariaat deze elf toekennen ? Hier krijgt het Commissariaat de verplichting om een keuze te doen. Hetzelfde lid vindt dit onaanvaardbaar en weigert dit artikel in die optiek goed te keuren. Het is de politieke verantwoordelijkheid van de minister om de zendgebieden af te bakenen. De minister repliceert dat deze discussie kan gevoerd worden tijdens de bespreking van het reclamedecreet.

De heer Dirk Van Mechelen vindt dit een dossier waar de minister een beslissing moet nemen en ter verantwoording moet kunnen geroepen worden in het parlement. Het lid kondigt aan dat hij zinnens is een amendement in te dienen om het maximum aantal eenheden, dat geblokkeerd is op elf eenheden, te schrappen.

Op artikel 4 wordt er een amendement van de heren André Denys en Dirk Van Mechelen (Stuk 742/5) ingediend dat ertoe strekt het elfde punt (artikel 52) te schrappen. De indiener benadrukt dat hij er voorstander van is om het Commissariaat inderdaad een aantal bevoegdheden toe te kennen, maar hij er tegen gekant is bevoegdheden over te dragen waar het Commissariaat opportuniteitsbeslissingen moet treffen. De heer Kris Van Dijck sluit zich aan bij deze stemverklaring van de heer Dirk Van Mechelen.

De heer André Denys kant zich tegen het toekennen van de bevoegdheid om zendgebieden af te bakenen voor de regionale omroepen. De minister repliceert dat dit probleem zich pas stelt vanaf het jaar 2002-2003. Daarenboven benadrukt de minister dat al wie een erkenning heeft, een verlenging moet vragen. De heer Dirk Van Mechelen verklaart dat de gevoerde werkwijze getuigt van onbehoorlijk wetgevend werk. Hij vindt het niet correct dat bij elke opmerking van de oppositie telkens wordt verwezen naar een voorontwerp van reclamedecreet dat de inhoudelijk juiste opmerkingen van de oppositie zal ondervangen. De heer Carl Decaluwé verklaart dat de problemen nu reeds ondervangen zijn omdat ze zich pas vanaf 2002 zullen stellen. Hij stelt vast dat de VLD het monopolie wil doorbreken.

De heer Dirk Van Mechelen stelt dat hij het amendement dat hij aankondigde om het maximum aantal eenheden dat geblokkeerd is op elf eenheden, te schrappen, niet heeft ingediend. De discussie over de monopolievorming is dus niet aan de orde. Wel is de VLD niet akkoord om het Commissariaat toe te laten een opportuniteitsbeoordeling te doen.

Het amendement van de heren André Denys en Dirk Van Mechelen wordt verworpen met 8 stemmen tegen 3, bij 1 onthouding.

Met betrekking tot de derde paragraaf van artikel 78 van de Mediacodex – waar de bevoegdheid tot schorsen van een programma bij de Vlaamse regering blijft – vraagt de heer Dirk Van Mechelen zo snel mogelijk een initiatief om de Geschillenraad bevoegd te maken. De heer Michel Doomst verklaart dat deze aangelegenheid geregeld moet worden in een apart decreet.

Bij artikel 95 van de Mediacodex dringt de heer Dirk Van Mechelen erop aan dat de minister bij het verslag een technische nota voegt waarbij de hele procedure van het verlenen van zend- en transportvergunningen wordt uiteengezet. Deze nota wordt als bijlage II bij het verslag gevoegd.

Met betrekking tot artikel 105 (kabelnet) van de Mediacodex stelt de heer Dirk Van Mechelen dat de minister verklaard heeft dat de aanvragen die reeds ingediend zijn, nog door de minister zelf zullen behandeld worden volgens de normale procedure. Hetzelfde lid noteert dat de laatste zin van het eerste lid van artikel 105 van de Mediacodex geschrapt wordt in artikel 12 van het ontwerp. Dit betekent dat de Vlaamse regering geen enkel aanvullende voorwaarde kan opleggen wat operationeel voor zeer grote problemen kan zorgen. Hetzelfde lid verwijst naar het aangekondigde initiatief in Leuven waar een kabelmaatschappij op basis van het recht om een kabel aan te leggen, dat men put uit een andere regelgeving, basisinfrastructuur kan installeren waarbij de burger de dupe wordt. De heer Dirk Van Mechelen vreest dat men nu de deur wijd openzet voor de kabelmaatschappijen. De minister repliceert dat artikel 110 wel een aantal voorwaarden oplegt aan de kabelmaatschappijen. De heer Dirk Van Mechelen vraagt dat de voorwaarden in artikel 110 verstrengd worden. De minister is van oordeel dat deze problematiek kan ondervangen worden in het aangekondigde kabeldecreet. Maar hij verzet zich niet tegen het voorstel van de heer Dirk Van Mechelen om in het huidige artikel 105 van de Mediacodex te laten staan

dat de Vlaamse regering aanvullende voorwaarden kan opleggen. De heer Dirk Van Mechelen kondigt in dat verband een amendement aan bij artikel 12.

Bij artikel 108 van de Mediacodex vraagt de heer Jos Geysels of de aanleg van de infrastructuur voor het transporteren van programmasignalen te maken heeft met aspecten van ruimtelijke ordening? Hij stelt dat indien dit het geval is, er sprake is van een delegatie van ministeriële verantwoordelijkheid op vlak van niet-mediagebonden materies. De minister stelt dat deze bepaling niet zo mag gelezen worden.

Met betrekking tot het hoofdstuk over de kabelnetten verklaart de heer Dirk Van Mechelen dat men geconfronteerd wordt met twee fenomenen. Enerzijds kent Europa op dat vlak een volledige liberalisering wat leidt tot een verdere explosie van het aantal omroepen. Anderzijds worden ook kabelmaatschappijen geliberaliseerd en krijgt men de aanleg van bijkomende infrastructuur. In Nederland vervult het Commissariaat de functie van scheidsrechter tussen kabelmaatschappij en omroep m.b.t. de toegang tot de kabel. Ook in Vlaanderen zal het Commissariaat die rol moeten spelen – volgens hetzelfde lid – met dit verschil dat in Vlaanderen het mededingingsrecht speelt. Op basis van dit mededingingsrecht moet het Commissariaat objectief kunnen trancheren. Ook hier stelt het lid vast dat het Commissariaat scheidsrechter moet spelen maar geen fluitje heeft om te blazen, bij gebrek aan instrumentarium om te sturen in tegenstelling tot Nederland waar daarvoor wel spelregels werden uitgewerkt. De minister repliceert dat de markt zal spelen en dat men de must carry en de may carry-regeling heeft. De heer Dirk Van Mechelen benadrukt dat er een probleem rijst als een kabelmaatschappij een bepaalde omroep niet op de kabel doorgeeft.

Bij artikel 111 vraagt de heer Dirk Van Mechelen hoe dit concreet gaat geoperationaliseerd worden binnen dit Commissariaat. Hij dringt aan op de toevoeging van een technische nota bij het verslag. Deze nota wordt als bijlage II bij het verslag gevoegd.

Bij artikel 112 herhaalt de heer Dirk Van Mechelen dat het Commissariaat scheidsrechter moet spelen maar geen fluitje heeft om op te blazen.

Het artikel 4 wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 3, bij 1 onthouding.

Artikel 5

Bij dit artikel worden geen opmerkingen geformuleerd.

Het artikel 5 wordt aangenomen met 10 stemmen bij 2 onthoudingen.

Artikel 6

Bij dit artikel worden geen opmerkingen geformuleerd.

Het artikel 6 wordt aangenomen met 8 stemmen bij 4 onthoudingen.

Artikel 7

Bij dit artikel worden geen opmerkingen geformuleerd.

Het artikel 6 wordt aangenomen met 8 stemmen bij 4 onthoudingen.

Artikel 8

Op het opschrift van de in te voegen onderafdeling 5bis is er een amendement van de heren Leo Delcroix, Erik Matthijs en Carl Decaluwé (Stuk 742/5) dat ertoe strekt het opschrift door "informatie en medewerking" te vervangen.

Het amendement van de heren Leo Delcroix, Erik Matthijs en Carl Decaluwé wordt unaniem aangenomen met 12 stemmen.

Artikel 92bis

Op dit artikel is er een amendement van de heren Leo Delcroix, Tuur Van Wallendael, Erik Matthijs en Johnny Goos (Stuk 742/4) om de voorgestelde tekst van artikel 92bis integraal te vervangen.

De minister verklaart dat dit een belangrijk amendement is dat geïnspireerd is door het Nederlandse voorbeeld van het Commissariaat. Het moet mogelijk zijn inlichtingen en documenten op te vragen en medewerking te eisen van omroepen. Iedere omroep is verplicht om een kopie te bewaren van

al zijn programma's. De minister verklaart dat de regering dit amendement steunt.

De heer Jos Geysels vraagt of het de bedoeling is dat alle inlichtingen kunnen opgevraagd worden. De heer Leo Delcroix antwoordt bevestigend.

Het amendement van de heren Leo Delcroix, Tuur Van Wallendael, Erik Matthijs en Johnny Goos wordt met 8 stemmen tegen 3 bij 1 onthouding aangenomen. De heer Dirk Van Mechelen verklaart dat zijn fractie er tegen gekant is dat een opsporingsbevoegdheid wordt gegeven aan personeelsleden van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap die gedetacheerd worden. De heer Jos Geysels motiveert zijn onthouding door te verklaren dat hij deze aangelegenheid wil onderzoeken met het oog op de stemming van dit decreet in plenaire vergadering.

Op het amendement van de heren Leo Delcroix, Tuur Van Wallendael, Erik Matthijs en Johnny Goos is er een subamendement van mevrouw Marijke Dillen (Stuk 742/4) dat ertoe strekt in de derde paragraaf de periode van drie maanden te vervangen door een periode vast te stellen door de Vlaamse regering. De indiener verklaart dat haar amendement het risico wil ondervangen dat kan voortspruiten uit artikel 116quater van artikel 2 waar wordt gesteld dat de Vlaamse regering termijnen vastlegt voor het indienen, onderzoeken en afhandelen van dossiers. Artikel 92bis moet overeenstemmen met dit artikel 116quater.

Het subamendement van mevrouw Marijke Dillen op het amendement van de heren Leo Delcroix, Tuur Van Wallendael, Erik Matthijs en Johnny Goos wordt met 8 stemmen bij 4 onthoudingen aangenomen.

Op dit artikel was er een amendement van mevrouw Marijke Dillen (Stuk 742/2) dat ertoe strekt de periode van drie maanden te vervangen door een periode vast te stellen door de Vlaamse regering.

Op dit artikel was er eveneens een gelijkaardig amendement van mevrouw Marijke Dillen (Stuk 742/2) dat ertoe strekt de periode van één maand te vervangen door een periode vast te stellen door de Vlaamse regering.

Ingevolge de aanneming van het amendement van de heren Leo Delcroix, Tuur Van Wallendael, Erik Matthijs en Johnny Goos en het subamendement van mevrouw Marijke Dillen zijn de beide amen-

dementen van mevrouw Marijke Dillen op de oorspronkelijk voorgestelde tekst zonder voorwerp.

Artikel 92ter

Op dit artikel is er een amendement van de heer Dirk Van Mechelen (Stuk 742/4) dat ertoe strekt de code te laten bekrachtigen door het Vlaams Parlement. De indiener verklaart dat deze code een zo breed mogelijk draagvlak moet krijgen. De minister repliceert dat er een bestaande code is : hij verwijst naar artikel 10 van het ontwerp waar wordt gesteld dat de code vastgesteld werd bij besluit van de Vlaamse regering van 20 september 1995. De heer Dirk Van Mechelen antwoordt dat in de vorige regelgeving de Vlaamse Raad voor Reclame en Sponsoring de code uitwerkte en voorstelde aan de regering die ze goedkeurde. In de huidige regelgeving is het de regering die ze opstelt. Hetzelfde lid vindt het dan ook maar normaal dat het parlement deze code bekrachtigt en de spelregels vastlegt. De heer Jos Geysels vraagt of het niet beter is deze toekomstige code te laten goed- of afkeuren.

Het amendement van de heer Dirk Van Mechelen wordt unaniem aangenomen met 12 stemmen.

Het geamendeerde artikel 92ter wordt unaniem aangenomen met 12 stemmen.

Het geamendeerde artikel 8 wordt aangenomen met 10 stemmen bij 2 onthoudingen.

Artikelen 9 tot 11

Bij deze artikelen worden geen opmerkingen geformuleerd.

Artikel 9 wordt aangenomen met 8 stemmen bij 4 onthoudingen.

Artikel 10 wordt unaniem aangenomen met 12 stemmen.

Artikel 11 wordt aangenomen met 10 stemmen bij 2 onthoudingen.

Artikel 12

Bij dit artikel formuleert de heer Dirk Van Mechelen vanuit juridisch-technisch oogpunt het grootste

voorbehoud omdat dit artikel mogelijk aanleiding kan geven tot ernstige interpretatieproblemen.

Op artikel 4 is er een amendement van de heer Dirk Van Mechelen (Stuk 742/5) bij 12° dat ertoe strekt ingevolge de bespreking bij artikel 4 (artikel 105 van de Mediacodex) een wijziging aan te brengen in het twaalfde punt door toe te laten dat de Vlaamse regering aanvullende voorwaarden kan opleggen.

Het amendement van de heer Dirk Van Mechelen wordt unaniem aangenomen met 12 stemmen.

Het geamendeerde artikel wordt aangenomen met 8 stemmen bij 4 onthoudingen.

Artikelen 13 tot 15

Bij deze artikelen worden geen opmerkingen geformuleerd.

Deze artikelen worden aangenomen met 8 stemmen bij 4 onthoudingen.

Artikel 16

De heer Dirk Van Mechelen wenst te vernemen wanneer de minister dit decreet in werking zal laten treden ? Hetzelfde lid vraagt of dit zal gebeuren na de goedkeuring van dit decreet in het Vlaams Parlement, na de goedkeuring van het aangekondigde reclamedecreet of na de goedkeuring van een nieuw decreet op de lokale radio's ?

De minister repliceert dat het de intentie is van de Vlaamse regering deze nieuwe regelgeving slechts door te voeren na de goedkeuring van het reclamedecreet. De minister benadrukt dat het nieuwe decreet op de lokale radio's een parlementair initiatief is waarvan hij hoopt dat het slechts van toepassing wordt op het moment dat het nieuwe frequentieplan voor de lokale radio's in maart 1999 in voege treedt, het tijdstip dat de huidige vergunningen voor de lokale radio's aflopen.

De heer Dirk Van Mechelen stelt vast dat de regering voor de operationalisering van dit decreet niet zal wachten op de goedkeuring van een nieuwe regelgeving voor lokale radio's dewelke volgens de minister in maart 1999 rond moet zijn. Hetzelfde lid verklaart dat zulks betekent dat wijzigingen m.b.t. samenwerkingsverbanden tussen lokale radio's pas kunnen ingaan in 1999. Dit betekent

volgens de heer Dirk Van Mechelen dat het Vlaams Commissariaat de volle bevoegdheid heeft om op basis van de huidige regelgeving de zendvergunningen van de lokale radio's die in overtreding zijn met de bepalingen m.b.t. samenwerkingsverbanden te schorsen of in te trekken. De minister verklaart dat hij die conclusie voor rekening van de heer Dirk Van Mechelen laat. Dit lid stelt dat dit geen conclusie is maar te maken heeft met de bevoegdheden van het Commissariaat.

De minister verklaart dat de regering in elk geval wacht met de uitvoering van dit decreet totdat het reclamedecreet goedgekeurd is in het parlement en de uitvoeringsbesluiten daarvan operationeel zijn. Pas dan wordt het Commissariaat opgestart en operationeel. De minister verwacht dat dat tijdstip een heel eind in 1998 zal liggen. Het nieuw decreet op de lokale radio's zal op basis van het frequentieplan – als alles goed gaat – in maart 1999 kunnen ingaan. De minister resumeert dat er uiteindelijk slechts een paar maanden zullen liggen tussen de operationalisering van het Commissariaat en de inwerkingtreding van de nieuwe regelgeving op de lokale radio's.

De heer Dirk Van Mechelen verklaart dat hij op basis van deze verklaring van de minister een amendement zal pogen in te dienen dat ertoe strekt dat het Commissariaat niet bevoegd is voor de lokale radio's.

Op de herhaalde vraag van de heer Dirk Van Mechelen wanneer het decreet in werking treedt, verklaart de minister dat het Commissariaat in de loop van 1998 in werking zal treden.

Het artikel 16 wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 4.

III. EINDSTEMMING

Het geamendeerde ontwerp van decreet wordt aangenomen met 8 stemmen bij 4 onthoudingen.

De verslaggever,

Leo DELCROIX

De voorzitter,

Marijke DILLEN

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE**Artikel 1**

Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Artikel 2

In de decreten betreffende de radio-omroep en de televisie, gecoördineerd op 25 januari 1995, wordt een Titel Vbis ingevoegd die luidt als volgt :

"TITEL Vbis

Het Vlaams Commissariaat voor de Media

HOOFDSTUK I**Oprichting en bevoegdheid****Artikel 116bis**

Er wordt een Vlaams Commissariaat voor de Media opgericht, waarnaar hierna in deze titel met "het Commissariaat" wordt verwezen. Het Commissariaat heeft rechtspersoonlijkheid.

De zetel van het Commissariaat is gevestigd te Brussel.

Artikel 116ter

§ 1. Het Commissariaat oefent de bevoegdheden uit die hem door of krachtens decreet of uitvoeringsbesluit worden opgedragen. Het Commissariaat heeft inzonderheid de volgende taken :

- 1° onverminderd de bepalingen van de artikelen 12, 25, 78 en 79, het toezicht op de naleving van en de sanctionering van de inbreuken op de bepalingen van deze gecoördineerde decreten ;
- 2° het verlenen, het schorsen en het intrekken van de omroeperkenningen ;
- 3° het afleveren, schorsen en intrekken van de machtigingen aan de omroepen om reclame uit te zenden en om sponsoring aan te wenden ;

4° het afleveren, wijzigen, schorsen en intrekken van zend- en transportvergunningen aan de erkende omroepen ;

5° het afleveren, schorsen en intrekken van de vergunning om een kabelnet aan te leggen en te exploiteren ;

6° het geven en intrekken van de toestemming aan de kabelmaatschappijen om omroepprogramma's door te geven.

§ 2. Het Commissariaat stelt jaarlijks ten behoeve van de Vlaamse regering en het Vlaams Parlement een activiteitenverslag op dat, vóór 30 april van het daaropvolgende kalenderjaar, wordt voorgelegd.

Artikel 116quater

§ 1. De Vlaamse regering bepaalt de procedures met inbegrip van een beroepsprocedure en de termijnen voor het indienen, onderzoeken en afhandelen van de dossiers en voor het nemen van sancties. Hierbij moeten het recht om gehoord te worden op tegenspraak, de plicht tot motivering en de beginselen van openbaarheid van bestuur, gegarandeerd worden.

Het Commissariaat stelt zijn reglement van orde op. Het reglement legt de interne werking van het Commissariaat vast.

§ 2. Wat de sanctionering bedoeld in artikel 116ter betreft, doet het Commissariaat uitspraak hetzij ambtshalve, hetzij op verzoek van de Vlaamse regering, hetzij naar aanleiding van een schriftelijke, met redenen omklede en ondertekende klacht, die hem kan worden voorgelegd door elke belanghebbende en, in het geval van een klacht met betrekking tot de bepalingen van Titel IV, Hoofdstuk II, Afdeling 2, door elke natuurlijke persoon of rechtspersoon.

HOOFDSTUK II**Samenstelling****Artikel 116quinquies**

Het Commissariaat bestaat uit een voorzitter en twee commissarissen. Zij worden benoemd en in voorkomend geval ook ontslagen door de Vlaamse regering. Een benoeming geldt voor 6 jaar en kan éénmaal worden hernieuwd.

Om als voorzitter van het Commissariaat te worden benoemd moet men minstens vijfendertig jaar oud zijn en ten minste tien jaar het ambt van magistraat in de hoven en rechtbanken of in de Raad van State hebben bekleed.

Een lid van het Commissariaat mag geen politiek mandaat uitoefenen en mag geen binding hebben met een mediasector, -bedrijf of -instelling.

De Vlaamse regering bepaalt het bedrag van de vergoedingen dat aan de leden van het Commissariaat moet worden toegekend. Zij bepaalt hun vergoedingen voor reis- en verblijfskosten.

De voorzitter vertegenwoordigt het Commissariaat in rechte.

HOOFDSTUK III

Dotatie en werking

Artikel 116sexies

§ 1. Het Commissariaat beschikt over een dotatie die jaarlijks wordt ingeschreven op de begroting van de Vlaamse Gemeenschap. Deze dotatie omvat kredieten voor de vergoeding van zijn leden. De inkomsten van het Commissariaat komen in de algemene middelenbegroting van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

§ 2. De Vlaamse regering stelt aan het Commissariaat ambtenaren ter beschikking overeenkomstig de bepalingen van het verlof voor opdracht zoals voorzien in het besluit van de Vlaamse regering van 23 november 1994 houdende organisatie van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de regeling van de rechtspositie van het personeel.

De Vlaamse regering kan een verantwoordelijkheidsvergoeding toekennen aan het personeelslid dat de leiding heeft over het personeel dat aan het Commissariaat ter beschikking wordt gesteld voorzover dit personeelslid geen A2-graad heeft.

HOOFDSTUK IV

Sancties

Artikel 116septies

§ 1. Indien het Commissariaat een overtreding op de bepalingen van deze gecoördineerde decreten vaststelt, dan kan het aan de betrokken omroep of kabelmaatschappij de volgende sancties opleggen :

- 1° de waarschuwing met de vraag de overtreding stop te zetten ;
- 2° de verplichting de uitspraak van het Commissariaat uit te zenden op het tijdstip en de wijze te bepalen door het Commissariaat, op kosten van de in gebreke gestelde overtreder ;
- 3° de verplichte publicatie van de beslissing in dagen/of weekbladen, op kosten van de in gebreke gestelde overtreder ;
- 4° het opleggen van een administratieve geldboete, onafgezien van het gerealiseerde voordeel, en dit op basis van het volgende schema :
 - a) 50.000 frank tot 1.000.000 frank in geval van een inbreuk op Titel IV, Hoofdstuk II, Afdeling II en op artikel 95 ;
 - b) 500.000 frank tot 1.000.000 frank in geval van niet-naleving van de artikelen 107 en 112 ;
 - c) 1.000.000 frank tot 5.000.000 frank in geval van het verzorgen of doorgeven van programma's zonder de vereiste erkenning ;
- 5° de schorsing of de intrekking van de machtiging om reclame uit te zenden of om sponsoring aan te wenden ;
- 6° de schorsing of de intrekking van de zendvergunning ;
- 7° de schorsing of de intrekking van de erkenning van de omroep of de kabelmaatschappij.

§ 2. In geval van het ongebruikt laten van de toegewezen zendmogelijkheden of het verkeerd gebruiken ervan, kan het Commissariaat de erkenning van een particuliere omroep schorsen of intrekken.

Artikel 116octies

Als aan de administratieve geldboetes niet wordt voldaan, zoals bedoeld in artikel 116septies, vaardigt de met invordering belaste ambtenaar een dwangbevel uit, dat wordt gevisieerd en uitvoerbaar verklaard door de voorzitter van het Commissariaat.

De betekening van het dwangbevel gebeurt met een gerechtsdeurwaardersexploot met bevel tot betaling.

Het uitvoerbaar karakter van het dwangbevel en de tenuitvoerlegging ervan kan slechts worden gestuit met een met redenen omkleed verzet met dagvaarding. Dat verzet wordt bij exploot bekend aan de voorzitter van het Commissariaat.

De tenuitvoerlegging van het dwangbevel geschiedt met inachtneming van de bepaling van het vijfde deel van het Gerechtelijk Wetboek inzake bewarend beslag en middelen tot tenuitvoerlegging."

Artikel 3

In dezelfde decreten wordt een Titel Vter ingevoegd, die luidt als volgt :

"TITEL Vter

De Vlaamse Mediaraad

Artikel 116novies

Bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap wordt een Vlaamse Mediaraad opgericht, waarnaar hierna in deze titel met "de Mediaraad" wordt verwezen.

De zetel van de Mediaraad is gevestigd te Brussel.

De Mediaraad heeft als opdracht op vraag van het Vlaams Parlement, van de Vlaamse regering of op eigen initiatief advies uit te brengen over alle aanlegenheden die het mediabeleid betreffen. De Vlaamse regering wint inzonderheid het advies van

de Mediaraad in over al haar voorontwerpen van decreet en al haar ontwerpen van reglementaire besluiten inzake het mediabeleid.

Voor de toepassing van dit artikel wordt onder mediabeleid verstaan : de radio-omroep en de televisie, de schrijvende pers en alle andere communicatie- en informatiemedia.

Artikel 116decies

De adviezen van de Mediaraad zijn met redenen omkleed. Zij vermelden desgevallend minderheidsstandpunten.

De Mediaraad maakt de adviezen openbaar nadat deze aan de Vlaamse regering en aan het Vlaams Parlement zijn overhandigd.

Indien de Mediaraad gevraagd wordt om advies te geven, kan de Vlaamse regering de termijn bepalen waarbinnen de Mediaraad dit advies dient uit te brengen. Deze termijn mag enkel in geval van geargumenteerde hoogdringendheid minder dan veertien werkdagen bedragen doch nooit minder dan zeven. Indien binnen de gestelde termijn geen advies wordt uitgebracht, wordt geacht aan de adviesverplichting te zijn voldaan.

Artikel 116undecies

§ 1. De Mediaraad bestaat uit maximum vijftientwintig leden. Zij worden benoemd door de Vlaamse regering voor de duur van vier jaar. De Vlaamse regering duidt onder hen een voorzitter en een ondervoorzitter aan. Voor elk lid wordt een plaatsvervanger aangeduid.

§ 2. De Mediaraad is samengesteld uit mediadeskundigen en vertegenwoordigers van de gebruikers en van de mediasectoren. Het aantal vertegenwoordigers van de mediasectoren bedraagt maximum vijftien. Het aantal mediadeskundigen en vertegenwoordigers van de gebruikers bedraagt telkens minstens vijf.

Er moet bij de samenstelling gestreefd worden naar een vertegenwoordiging van onder meer de volgende mediasectoren : de openbare omroep, de particuliere televisieomroepen, de regionale omroepen, de lokale radio-omroepen, de dag- en weekbladen, de beroepsjournalisten, de kabel, de audiovisuele sector, de vereniging voor auteursrechten en de reclamesector.

§ 3. De Vlaamse regering kan kandidaten laten voordragen door verenigingen of instellingen die een mediasector vertegenwoordigen. Op verzoek van het lid of van de vereniging of instelling die het lid heeft voorgedragen, wordt aan het mandaat voortijdig een einde gemaakt. De opvolger beëindigt het mandaat van zijn voorganger.

§ 4. Ten hoogste twee derde van de leden van de Mediaraad is van hetzelfde geslacht.

Artikel 116duodecies

Het lidmaatschap van de Mediaraad is onverenigbaar met een mandaat in het Europees Parlement, de Kamer van Volksvertegenwoordigers, de Senaat, het Vlaams Parlement en de Brusselse Hoofdstedelijke Raad, met het ambt van Minister, Staatssecretaris, Vlaams minister, Brussels minister en hun kabinetsleden en met het ambt van personeelslid van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Het uitoefenen van om het even welke functie in of opdracht voor een mediasector, -bedrijf of -instelling is onverenigbaar met de hoedanigheid van mediadeskundige en vertegenwoordiger van de gebruikers, zoals bedoeld in artikel 116undecies, § 2.

Artikel 116ter decies

Voor de voorbereiding van zijn adviezen kan de Mediaraad zich onder de voorwaarden bepaald in het reglement van orde laten bijstaan door externe experts of door werkgroepen die de Mediaraad opricht. Externe experts kunnen in de werkgroepen zitting hebben. De werkgroepen worden voorgezeten door één van de vaste mediadeskundigen van de Mediaraad. De werkgroepen leggen over hun voorbereidend werk een verslag aan de Mediaraad voor.

Artikel 116quater decies

De voorzitter zit de Mediaraad voor en vertegenwoordigt hem naar buiten.

Artikel 116quinquies decies

De Mediaraad stelt zijn reglement van orde op en legt het ter goedkeuring voor aan de Vlaamse regering. Het bepaalt inzonderheid de voorwaarden

betreffende de samenstelling en de werking van de werkgroepen, het in de arm nemen van experts, het aanwezigheidsquorum dat moet worden bereikt om geldig te adviseren en de wijze waarop de adviezen openbaar worden gemaakt.

Artikel 116sexies decies

De Mediaraad stelt jaarlijks ten behoeve van de Vlaamse regering en het Vlaams Parlement een activiteitenverslag op dat, vóór 30 april van het daaropvolgende kalenderjaar, wordt voorgelegd.

Artikel 116septies decies

Het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap staat in voor het secretariaat en de logistiek van de Mediaraad en van de werkgroepen."

Artikel 4

In dezelfde decreten worden in de volgende bepalingen de woorden "de Vlaamse regering" telkens vervangen door de woorden "het Vlaams Commissariaat voor de Media" :

- 1° artikel 32, 11°, vijfde lid, 12°, vijfde lid en 13° ;
- 2° artikel 34, derde en vierde lid ;
- 3° artikel 37 ;
- 4° artikel 38 ;
- 5° artikel 39, eerste lid ;
- 6° artikel 45 ;
- 7° artikel 46, tweede lid ;
- 8° artikel 47, eerste lid ;
- 9° artikel 50 ;
- 10° artikel 51 ;
- 11° artikel 52, § 1, eerste en vierde zin en § 2 ;
- 12° artikel 53, 11° en 13°
- 13° artikel 54, § 1, eerste zin ;
- 14° artikel 55, § 1, § 2 en § 3, derde lid ;
- 15° artikel 58 ;
- 16° artikel 59, derde lid ;
- 17° artikel 60, § 1 ;
- 18° artikel 62 ;
- 19° artikel 63, derde lid ;
- 20° artikel 64, eerste lid ;
- 21° artikel 65, eerste en tweede lid ;
- 22° artikel 67 ;
- 23° artikel 68, derde lid ;
- 24° artikel 69, eerste lid ;
- 25° artikel 80, eerste lid, eerste zin ;
- 26° artikel 95, § 1, § 2 en § 5 ;
- 27° artikel 99 ;

- 28° artikel 104 ;
- 29° artikel 105, eerste lid, eerste zin ;
- 30° artikel 107, § 2, tweede en vierde lid, § 3, tweede lid, en § 4 ;
- 31° artikel 108 ;
- 32° artikel 110, § 4 ;
- 33° artikel 111 ;
- 34° artikel 112, § 1, 3°, derde lid, § 2, 3° en 5° en § 3 ;
- 35° artikel 113, eerste lid ;
- 36° artikel 114.

Artikel 5

In artikel 37 van dezelfde decreten worden de woorden "de artikelen 32 en 36" vervangen door de woorden "artikel 32".

Artikel 6

In artikel 66 van dezelfde decreten worden de woorden "de Vlaamse minister bevoegd voor cultuur" vervangen door de woorden "het Vlaams Commissariaat voor de Media".

Artikel 7

In artikel 81, 8°, van dezelfde decreten worden de woorden "artikel 93" vervangen door de woorden "artikel 92ter".

Artikel 8

In Titel IV, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van dezelfde decreten worden een Onderafdeling 5bis en 5ter ingevoegd die luiden als volgt :

"ONDERAFDELING 5bis

Informatie en medewerking

Artikel 92bis

De leden van het Commissariaat voor de Media en de daartoe door de Vlaamse regering aangewezen personeelsleden van het ministerie van de Vlaamse

Gemeenschap zijn bevoegd inlichtingen en documenten te vragen van omroepen van of erkend door de Vlaamse Gemeenschap, voor zover dat voor de vervulling van hun taak redelijkerwijs nodig is.

Iedere omroep van of erkend door de Vlaamse Gemeenschap is verplicht om medewerking te verlenen aan het Commissariaat voor de Media bij de uitoefening van haar bevoegdheden.

Iedere omroep van of erkend door de Vlaamse Gemeenschap is verplicht om een kopie van al zijn programma's te bewaren gedurende een periode vast te stellen door de Vlaamse regering te beginnen vanaf de datum van uitzending, en die op de eerste vraag ter beschikking te stellen van het Vlaams Commissariaat voor de Media.

ONDERAFDELING 5ter

Code voor reclame en sponsoring op radio en televisie

Artikel 92ter

De Vlaamse regering stelt een code voor reclame en sponsoring op radio en televisie op en legt deze ter bekrachtiging voor aan het Vlaams Parlement."

Artikel 9

Artikel 118 van dezelfde decreten wordt vervangen als volgt :

" Artikel 118

Onverminderd de beschikkingen van artikel 78, § 3, worden de inbreuken op de bepalingen van Titel IV, Hoofdstuk I en van de uitvoeringsbesluiten bestraft met een geldboete van 1 000 tot 500 000 frank."

Artikel 10

Artikel 124 van dezelfde decreten wordt vervangen door wat volgt :

" Artikel 124

Onverminderd artikel 92ter, blijft de Code voor reclame en sponsoring op radio en televisie, zoals vastgesteld bij besluit van de Vlaamse regering van 20 september 1995, van kracht. "

Artikel 11

Het decreet van 2 mei 1985 houdende de oprichting van de Vlaamse Mediaraad wordt opgeheven.

Artikel 12

In de decreten betreffende de radio-omroep en de televisie, gecoördineerd op 25 januari 1995, worden de volgende bepalingen opgeheven :

- 1° afdeling 2 in hoofdstuk I van Titel III ;
- 2° afdeling 3 in hoofdstuk II van Titel IV ;
- 3° artikel 35 ;
- 4° artikel 36 ;
- 5° artikel 47, tweede lid ;
- 6° artikel 54, §1, laatste zin, en §2 ;
- 7° artikel 55, §3, eerste, tweede, vierde en vijfde lid ;
- 8° artikel 64, tweede lid ;
- 9° artikel 69, tweede lid ;
- 10° artikel 71, § 2 ;
- 11° artikel 72 ;
- 12° artikel 105, tweede lid ;
- 13° artikel 117 ;
- 14° artikel 121.

Artikel 13

In artikel 39, eerste lid, van dezelfde decreten worden de woorden "op advies van de Vlaamse Mediaraad" telkens geschrapt.

Artikel 14

In de artikelen 52, § 2, en 112, § 1, 3°, derde lid, en § 3, van dezelfde decreten worden de woorden "na advies van de Vlaamse Mediaraad" telkens geschrapt.

Artikel 15

In de artikelen 58 en 59, derde lid, van dezelfde decreten worden de woorden "en aan de Vlaamse Mediaraad" telkens geschrapt.

Artikel 16

De Vlaamse regering bepaalt voor ieder van de bepalingen van dit decreet de datum van inwerkingtreding.

BIJLAGE I
HOORZITTINGEN

INHOUDSOPGAVE

Hoorzitting over ontwerp van decreet betreffende het Vlaams Commissariaat voor de Media en de Vlaamse Mediaraad met :

- de heer D. Benschop, commissaris voor Financiële en Technische zaken van het Nederlandse Commissariaat voor de Media
- de heer J. Vosselman Bosch, plaatsvervangend hoofd van de afdeling Zendtijd en Toezichtzaken van het Nederlandse Commissariaat voor de Media.
- professor David D'Hooghe, afdeling publiek recht van de KULeuven
- de heer Louis Croonen, voorzitter van de Raad voor de Reclame
- de heer Jean-Claude Dastot, directeur van de Raad voor de Reclame

A. NEDERLANDS COMMISSARIAAT VOOR DE MEDIA

1. Uiteenzetting door de heer D. Benschop, commissaris voor Financiële en Technische Zaken van het Nederlandse Commissariaat voor de Media

Het is voor ons een eer dat het Vlaamse toezichtsorgaan de naam Vlaams Commissariaat voor de Media zal krijgen. Daarom zal ik graag de Nederlandse situatie ter zake schetsen. Uiteraard zal ik meer terughoudend zijn over het ontwerp van decreet dat hier voorligt. Dat is uw verantwoordelijkheid.

– Juridische status en samenstelling

Het Nederlandse Commissariaat voor de Media is in 1988 in het leven geroepen bij de inwerkingtreding van de mediawet. De bedoeling van de wetgever was het creëren van een onafhankelijk orgaan voor het toezicht op de naleving van de mediawet. Zo moest bemoeienis met het dagdagelijks reilen en zeilen van de omroep van de kant van het departement van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur en van de Tweede Kamer enigermate worden gedepolitsieerd. Tevoren was er een regeringscommissaris bevoegd voor het toezicht op de inhoud van de radio-uitzendingen en voor bepaalde financiële zaken en was het ministerie zelf bevoegd voor de televisie. Deze bevoegdheden kwamen dus in handen van het Commissariaat voor de Media.

Het Nederlands Commissariaat voor de Media is een zelfstandig, publiekrechtelijk bestuursorgaan met een eigen rechtspersoonlijkheid en eigen bevoegdheden, die bij wet zijn vastgelegd. Het telt een voorzitter en twee leden. De wet bepaalt dat het commissariaat twee tot vier leden mag hebben. De benoeming van de leden gebeurt voor een periode van vijf jaar. Herbenoeming is maar eenmaal mogelijk. Het commissariaat is onafhankelijk. Dit blijkt onder meer uit de eisen die aan zijn leden worden gesteld. De wet omvat een lijst van onverenigbaarheden. Een lid van het commissariaat mag niet in dienst zijn van een ministerie, mag geen lid zijn van het parlement of van een provincie- of gemeenteraad en mag evenmin in dienst zijn bij een omroepinstelling, bij een uitgeverij of een persorgaan. De rechtspositie van de leden volgt het algemeen rijksambtenarenreglement. Het gaat om een deeltijdse functie. De leden zijn benoemd voor zeventig percent van de werktijd. De meesten hebben daarnaast nog andere activiteiten. Er zijn geen specifieke bekwaamheidsvereisten, maar de basis voor de benoeming is hun deskundigheid op het

vlak van media en op bestuurlijk vlak. Er bestaat weliswaar een zekere band met de belangrijkste politieke stromingen, maar de nadruk komt steeds meer te liggen op de deskundigheid van de te benoemen commissarissen. Bij het commissariaat werken ook vijfendertig mensen, en het komende jaar zullen er nog tien of twaalf extra aangeworven worden. Ze worden benoemd door de commissarissen en hebben een ambtelijk statuut.

– Taken en bevoegdheden

Het Commissariaat voor de Media heeft een breed takenpakket en verregaande bevoegdheden. Wel traden er in de loop van de jaren enkele wijzigingen op. Enerzijds werden bepaalde taken van het commissariaat overgedragen aan de NOS, zoals bijvoorbeeld de precieze indeling op de drie televisie- en vijf radionetten van de zendtijd tussen de omroepen. Anderzijds kreeg het commissariaat ook nieuwe toezichtstaken.

Het Commissariaat voor de Media wijst de zendtijd toe aan sommige publieke landelijke publieke omroepinstellingen. Dit zijn de NOS, de kleine educatieve omroep, de kerkgenootschappen en genootschappen op geestelijke grondslag. Daarnaast ook aan dertien regionale en vierhonderd lokale publieke omroepen.

Verder verleent het commissariaat toestemmingen aan commerciële omroepen. Deze omroepen hebben de laatste jaren een enorme groei gekend, zowel op landelijk als op regionaal en lokaal vlak. In het totaal heeft het commissariaat met ongeveer zevenhonderd zogenaamde klanten te maken.

Het verdeelt ook de middelen die door het ministerie ter beschikking worden gesteld, onder de landelijke en regionale omroepen. Het is ook verantwoordelijk voor het beheer, maar niet voor de besteding van de algemene omroepreserve.

Het commissariaat houdt toezicht op de inhoud van de programma's, onder meer inzake de reclame- en sponsoringregels. Daartoe bekijken we systematisch programma's. Voor de nationale omroepen streven we daarbij een zekere dekkingsgraad na, voor de regionale en lokale omroepen werken we met een steekproef.

Daarnaast houdt het commissariaat ook toezicht op de nevenactiviteiten van de omroepen. Door de concurrentie tussen de omroepen is er bij de publieke omroep namelijk een behoefte ontstaan om op zo veel mogelijk terreinen actief te zijn, zoals programma's op het Internet, bladen en pro-

ductiebedrijven. Daarvoor is een aparte regeling ingevoerd die bepaalt dat het commissariaat ondermeer controleert of die nevenactiviteiten de concurrentie niet vervalsen.

Inzake het financiële beheer van de publieke omroepen is er een controle op de rechtmatige besteding van het publieke omroepgeld. Dit betekent dat er nagegaan wordt of het geld aan de juiste taken werd besteed. Het gaat dus niet om een doelmatigheidscontrole.

In het algemeen kunnen we dus zeggen dat er meer controle is op de publieke dan op de commerciële omroepen. Deze controle gebeurt zowel op landelijk als op regionaal of lokaal vlak. Het takenpakket is in de loop van de jaren veranderd : tien jaar geleden begon men bijvoorbeeld nog maar net met commerciële omroepen.

Het commissariaat oefent een repressief toezicht uit. Dit wil zeggen dat de controle achteraf gebeurt. Hiervoor heeft het een breed arsenaal aan bevoegdheden.

Vooreerst is er de inlichtingenplicht van de omroep: het commissariaat heeft het recht inlichtingen te vragen en de omroep is verplicht deze te verstrekken.

Het commissariaat kan eveneens inzage vragen in zakelijke gegevens en andere bescheiden, die we kunnen kopiëren of meenemen.

Het commissariaat heeft ook het recht om de gebouwen van de omroepen te betreden. Dat is al gebeurd.

De omroepen zijn verantwoordelijk voor wat ze uitzenden, ook als zij beroep doen op externe producenten. Het commissariaat kan via de omroep inzicht krijgen in de afspraken met de externe producenten. Omroepen zijn verplicht de uitgezonden programma's veertien dagen te bewaren. Het commissariaat kan de beeldbanden opvragen.

– Sancties

Het commissariaat kan twee soorten sancties opleggen : een boete of de vermindering en zelfs intrekking van zendtijd. De boete bedraagt maximum 200.000 gulden voor de overtreding van ondermeer de wetsartikelen inzake sluikreclame en maximum 50.000 gulden voor de overtreding van andere voorschriften. Deze boetes worden opgelegd per afzonderlijke overtreding. Ze kunnen dus de vorm van een dwangsom krijgen : de boete

wordt telkens opgelegd bij elke nieuwe overtreding. De vermindering van zendtijd is een drastische sanctie die slechts eenmaal is toegepast voor een landelijke zender, Veronica en éénmaal voor een lokale omroep. Het opleggen van boetes daarentegen gebeurt zeer vaak.

De hoogte van de boetes wordt bepaald op grond van een puntensysteem, dat is vastgelegd in de 'Sanctieregeling omroep 1994.' Het puntensysteem houdt onder meer rekening met de nadruk die een overtreding kreeg, en de eigen verantwoordelijkheid van de omroep. Deze sanctieregeling was niet onomstreden, maar de Raad van State heeft de rechtmatigheid en de redelijkheid van dit systeem erkend.

– Verhouding tot de minister

Inzake de relatie met de minister wordt de verantwoordelijkheid gedeeld: de minister en de Kamer stellen de wetgeving op en het commissariaat is bevoegd voor de uitvoering en het toezicht. De minister blijft uiteindelijk politiek verantwoordelijk en daarom kan hij besluiten van het commissariaat schorsen of voor vernietiging voordragen als ze in strijd zijn met het recht en/of het algemeen belang. De minister heeft in de eerste jaren van het bestaan van het commissariaat enkele malen van de mogelijkheid tot schorsing gebruik gemaakt. Tot vernietiging is het nooit gekomen. Daarna is niet vaker dan één of tweemaal geschorst. Het komt nu wel nog voor dat een omroep of een belanghebbende derde de minister vraagt van dit recht gebruik te maken, maar deze is daar niet op ingegaan.

Er bestaat uitgebreid overleg met de minister en het bevoegde departement onder andere over de taken van het commissariaat. Het gaat hierbij vaak over de interpretatie van de wet. Het toezichthoudend orgaan wordt echter ook vaak als eerste geconfronteerd met nieuwe ontwikkelingen en moet dan vooruitlopen op de wetgeving. Hierover houden we ruggespraak met de regering. Omgekeerd raadpleegt de minister ons ook over nieuwe wetgeving. De minister betaalt het commissariaat, maar de besteding van het geld is de verantwoordelijkheid van het commissariaat. De begroting en de jaarrekeningen worden wel ter goedkeuring voorgelegd aan de minister.

– Rechtsbescherming

Het commissariaat wordt wel eens bekritiseerd, omdat het verschillende functies tegelijk uitoefent. Het is immers opsporingsinstantie, aanklager en

rechter. We trachten aan deze kritiek tegemoet te komen door het hanteren van zorgvuldige procedures. Daarnaast is er een uitgebreid stelsel van rechtsbescherming.

Indien er een overtreding vastgesteld wordt, stuurt het commissariaat eerst een informatiebrief om toelichting te vragen aan de omroep. Daarna komt er een voornemensbrief, waarin het voornemen om een sanctie uit te spreken wordt aangekondigd, en de betrokkenen worden uitgenodigd voor een hoorzitting. Daarop kan de omroep zijn standpunt toelichten. De commissarissen komen dan tot een besluit, waarna een sanctiebrief verzonden wordt.

Er bestaat een mogelijkheid om een bezwaar in te dienen en daarna de mogelijkheid van beroep en hoger beroep.

Men kan, ten eerste op grond van de algemene wet bestuursrecht, bezwaar aantekenen bij het commissariaat zelf. Na een hoorzitting gaan de commissarissen over tot heroverweging waarna een beslissing genomen wordt. Het commissariaat kan het advies inwinnen van een externe bezwaarschriftencommissie om een onafhankelijke tweede mening te krijgen. Deze bezwaarschriftencommissie organiseert in dat geval de hoorzitting en formuleert dan een advies dat bij de heroverweging betrokken wordt.

Indien deze piste uitgeput is, kan men in beroep gaan bij de arrondissementsrechtbank. In laatste instantie is beroep mogelijk bij de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Dit alles eveneens op grond van de algemene wet bestuursrecht.

Wij denken dat de bezwaren tegen de vereniging van de verschillende functies in het commissariaat hierdoor opgeheven worden. Er wordt van deze beroepsmogelijkheden gretig gebruik gemaakt, maar bij de Raad van State krijgt het commissariaat vaak gelijk.

– Openbaarheid

Het commissariaat is onderhevig aan de wet openbaarheid van bestuur. Dit wil zeggen dat wij inlichtingen en stukken moeten voorleggen op verzoek van de betrokkenen. We zijn ook verplicht tot een actief voorlichtingsbeleid, in welk kader alle besluiten van het Commissariaat worden gepubliceerd, zowel op papier als op Internet. Het commissariaat doet weliswaar uitspraken en heeft dus iets van een rechtelijk orgaan, maar wij zien onszelf veeleer als bestuursorgaan en we willen onze taken niet

beperken tot semi-rechtelijke uitspraken. Daarom geven we voorlichting aan de omroepen, om zo overtredingen te voorkomen. We publiceren onze interpretatie van en richtlijnen over de wetgeving. We trachten via overleg met de omroepen een oplossing te vinden. Daarnaast vormen de uitspraken die we over zaken doen, een vorm van informatie.

2. Bespreking met de leden van de commissie

De heer Dirk Van Mechelen : Dankzij deze hoorzitting kunnen we wellicht zelf de kinderziektes die het Nederlandse commissariaat hebben geplaagd, bij de oprichting van een Vlaams Commissariaat voor de Media voorkomen. Ik ben dan ook blij met uw komst.

Uw commissariaat heeft een dubbele bevoegdheid. Enerzijds houdt het commissariaat zich bezig met de toekenning van zendtijd en vergunningen. Anderzijds houdt ze zich bezig met het handhavingsbeleid : ze heeft als taak toezicht te houden en inbreuken op te sporen en te sanctioneren. Zelf meen ik dat het verlenen van vergunningen beter in handen van de minister met zijn administratie zou komen. Hij is daarbij onderworpen aan de wettelijke bepalingen en kan daarvoor in het parlement ter verantwoording worden geroepen. De taak van het commissariaat zou zich dan beperken tot het handhavingsbeleid. Vindt u de koppeling van beide bevoegdheden een goede zaak, of is het beter om ze te scheiden ?

Welk juridisch statuut heeft uw commissariaat ? Dit is belangrijk voor mogelijke aansprakelijkheid. Wat betekent het precies dat het Nederlandse commissariaat een zelfstandig bestuursorgaan is ?

De voorzitter en de twee leden van het commissariaat werken deeltijds. Is het niet beter de mensen voor honderd percent in te zetten ? U wordt toch geconfronteerd met niet minder dan zo'n zevenhonderd instellingen. Wat vindt u van het rotatiesysteem na vijf jaar ? Wie benoemt de leden van de commissie : de uitvoerende macht of het parlement ?

Wat is de verhouding tussen de ambtenaren van het commissariaat en de ambtenaren van het departement ? Stelt bijvoorbeeld het departement de frequentieplanning op en vult het commissariaat ze vervolgens in ?

Het Nederlandse commissariaat oefent ook toezicht uit op de nevenactiviteiten ? De nieuwe technologie zal ertoe leiden dat nieuwe vormen van

dienstverlening mogelijk wordt ? Zal het commissariaat ook daarop toezicht houden ? Wat gebeurt er als een commerciële omroep nevenactiviteiten uitbesteedt aan dochterondernemingen ?

In Nederland zijn er twee sancties mogelijk : er kunnen enerzijds boetes gegeven worden en anderzijds kan geknipt worden in de zendtijd of kan een zendvergunning ingetrokken worden. Worden er geregeld sancties gegeven ? Voor de radio meer dan voor de televisie ? Wat gebeurt met de opbrengst van de boetes ?

Hoe zit het met de verhouding tussen minister en commissariaat ? De omroepen vragen de minister soms om besluiten van het commissariaat te schorsen. Hoe vaak gebeurt dat ? Hoe vaak wordt beroep aangetekend bij rechtbanken ? Hoe vaak wordt een sanctie van het commissariaat door de rechter ongedaan gemaakt ?

De heer Michel Doomst : Uit uw betoog is gebleken dat de oprichting van een commissariaat voor de media een goede zaak is. Nederland is wel vaker een model voor ons.

Het is ook onze bedoeling om de politiek gescheiden te houden van het commissariaat. Hoe zit het met de verhouding van het commissariaat ten opzichte van de politiek ? U heeft gesuggereerd dat er een evolutie heeft plaats gevonden. Wat waren de voornaamste moeilijkheden gedurende de eerste jaren ?

U verwees naar het evoluerende medialandschap en naar het feit dat de minister het advies van het commissariaat vraagt inzake nieuwe wetgeving ? Hoort deze adviserende taak tot uw officiële taken ? Is het nodig dat het commissariaat een expliciet adviserende bevoegdheid heeft of volstaat de mogelijkheid van informele tussenkomsten ?

Bekommert het commissariaat zich inhoudelijk enkel om reclame en sponsoring of ook om andere aspecten ? Zelf willen we dat ook rekening wordt gehouden met de ethische en kwalitatieve aspecten van de inhoud van programma's.

Zijn beroepsprocedures vaak noodzakelijk ? De bevoegdheid van de minister terzake is nog niet helemaal duidelijk : de minister kan interveniëren op het ogenblik dat één en ander strijdig is met het algemeen belang. Deze bepaling is echter voor discussie vatbaar.

De heer Hugo Van Rompaey : In Vlaanderen wordt de mediawetgeving op grote schaal overtre-

den. De overheid moet zijn machteloosheid toegeven. Hoe waterdicht zijn uw opsporings-technieken ? Welke deskundigheid hebben de commissarissen ? Hebt u het gevoel dat u alles in de hand hebt, of bestaan er nog ontsnappingsroutes ?

In België verdienen sommige advocatenkantoren een fortuin aan mediaprocedures, bijvoorbeeld met betwistingen tussen zendinstellingen en distributeurs. Ontstaat zo niet het onbehaaglijke gevoel dat op termijn bepaalde rekeningen zullen worden gepresenteerd ? Besteedt u het vergaarde kapitaal onmiddellijk of bouwt u reserves in ?

De heer André Denys : Ik heb heel wat ontzag voor het zorgzame Nederlandse bestuur, dat ernaar streeft belangenvermenging te vermijden. Daarom verwondert het mij dat in het statuut van het Nederlands Commissariaat voor de Media de toewijs- en de toezichtsfunctie wel worden vermengd. U stelde in uw inleiding dat het commissariaat een bestuursorgaan is en geen rechtscollege, terwijl het blijkbaar toch verschillende functies van een administratief rechtscollege uitoefent, zoals toezicht, schorsing, repressieve maatregelen en sanctionering. De reden hiervoor zou zijn dat er in het verleden te veel politisering en bemoeienis met details bestond. Betroffen die de toezichts-, dan wel de toewijsfunctie ?

De politieke verantwoordelijkheid van de minister neemt de vorm aan van het schorsingsrecht. In de praktijk wordt het echter zelden uitgeoefend. Geldt dit ook voor het parlement, of gebeurt het daar wel vaker dat één lid een of andere beslissing aan de orde stelt ?

Hier is men van plan drie commissarissen uit de magistratuur te plukken. In Nederland verkiest men veeleer bestuurders. Was dit een doelbewuste keuze ?

De heer Tuur Van Wallendael : Als u over deskundigheid spreekt, bedoelt u dan juridische of media-deskundigheid ? Ik vermoed het laatste, terwijl bij ons veeleer het eerste het geval is. Hoe staat u tegenover de specifieke problemen die zich aandienen in verband met buitenlandse zenders ? Staat de overlegprocedure in de wet of is die in de praktijk tot stand gekomen ? Zijn er specifieke maatregelen voor overtredingen met betrekking tot kinderen nodig ?

De heer Kris Van Dijck : In verband met de beroepsprocedure bij het commissariaat werd gesproken over de mogelijkheid van een externe adviescommissie. Hoe wordt die samengesteld ? Is

die enkel bevoegd om tijdens beroepsprocedures op te treden of kan die ook andere doelstellingen hebben ?

In Vlaanderen heeft de sector zelf de Raad voor Reclame opgericht. Die maakt onderling afspraken binnen de grenzen van de mediawetgeving. Bestaat iets dergelijks ook in Nederland ?

De heer Jos Geysels : In het overigens interessante evaluatierapport 1988-1993 van het Nederlands Commissariaat voor de Media wordt gesproken over een scheiding tussen de hoofdlijnen van het beleid enerzijds en de uitvoering van de wet anderzijds. Bestaat die sturing van de hoofdlijnen nog ? Want als de minister niet meer stuurt op de hoofdlijnen en het parlement zich minder bemoeit, waar blijft dan de democratische politieke controle in Nederland ?

De heer Erik Matthijs : Hoe is de toebedeling van middelen geregeld voor de lokale publieke omroepen ? Van wie komen de meeste klachten, van omroepverenigingen over elkaar, van individuen of van andere instanties ? Hoe is de bezwaarschriftencommissie samengesteld ?

De heer D. Benschop : Ik ben historicus. Ik was gedurende acht jaar politiek actief, onder andere in de Tweede Kamer. Tot 1994 was ik directeur van de PVDA. Daarna werd ik zelfstandig ondernemer, meer bepaald adviseur organisatie en communicatie. In die hoedanigheid werd ik in 1996 aangezocht als lid van het Nederlands Commissariaat voor de Media, waarin ik de portefeuille Financiële en Technische Zaken beheer. Mijn voorganger was wethouder in Amsterdam. De huidige voorzitter is ex-parlementslid, terwijl zijn voorgangster oud-rechter was. De derde commissaris was voorheen ambtenaar bij het ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen. Geen van de huidige commissarissen heeft dus een specifiek juridische achtergrond. Dit was geen specifieke eis. Men kijkt in de eerste plaats naar de deskundigheid inzake media en de bestuurlijke achtergrond. Pas daarna gaat men verdelen over de verschillende maatschappelijke kringen. De voordracht gebeurt door de minister, de benoeming door de regering, het parlement speelt hierbij geen rol.

Wij zijn gelukkig met het feit dat het ambt deeltijds is. Dit geeft ons de mogelijkheid ook elders actief te zijn, wat andere wortels geeft. Verder benadrukt dit onze bestuurlijke functie en geeft het niet de valse indruk dat wij de dagelijkse en operationele leiding hebben. Voor het toezichthoudend orgaan op het gebied van de telecommunicatie werd dan

weer een heel andere constructie uitgedacht : daar is de voorzitter voltijds, terwijl de twee andere commissarissen maar voor één dag per week werden aangesteld.

Ik heb aan het einde van mijn betoog gesproken over de inhoud van het begrip bestuursorgaan. De overlegfunctie is eerder functioneel en staat niet in de wet vermeld. Ze is belangrijk voor de goede verhoudingen in het veld. We moeten niet alleen naar de wettelijke taken kijken, maar ook naar de praktijk. Het commissariaat bewaakt de zuiverheid van de procedure, maar houdt ook op andere manieren contact met het veld : het vervult de functie van scheidsrechter tussen de verschillende spelers. We krijgen inderdaad klachten van omroepverenigingen over elkaar.

Het takenpakket bestaat voor een deel uit toewijzing en voor een deel uit toezicht. Het decreet dat in Vlaanderen wordt voorbereid, voorziet aspecten van toewijzing die het commissariaat niet bezit. Zo is er bijvoorbeeld het aspect van transportvergunning en dat van de toewijzing van de frequenties. Dat laatste gebeurt in Nederland door de Rijksdienst voor Radiocommunicatie die afhangt van het ministerie voor Verkeer en Waterstaat. Ook de vergunning om een kabelnet aan te leggen, lag bij dat ministerie voor Verkeer en Waterstaat, maar die markt wordt geliberaliseerd.

Ons commissariaat beslist wel welke instellingen de toelating krijgen om een omroep te zijn. Dat is onze belangrijkste toewijzingsfunctie. Het gaat hier over kleine, lokale en over grote landelijke omroepen. Daar bestaat een set van criteria voor. Het gaat dus om een marginale toetsing. Elke week komen er aanvragen binnen. Wij overlopen de criteria. Bij de start van het commissariaat lag dat anders. Het werd toen immers geconfronteerd met de vraag of Nederland commerciële zenders zou toelaten en of dat Nederlandse of buitenlandse zenders moesten zijn. Concreet ging het over TV10 en over RTL-Véronique. Eén van onze eerste klussen was het doorhakken van die knoop. TV10 werd toen onderuit gehaald. Er zouden geen Nederlandse commerciële zenders komen. Toen was dat een grote kwestie. Maar die horde is inmiddels op alle niveaus genomen. Nu zijn er een aantal toewijzingscriteria. Die worden op een haast vanzelfsprekende manier toegepast. Onze echte functie ligt in het toezicht op de programmatie.

De heer Dirk Van Mechelen : Wil dat zeggen dat u uitsluitend nagaat of de aanvraag voldoet aan de wettelijke criteria en dat de markt uitmaakt of een zender kan blijven bestaan ?

De heer J. Vosselman Bosch, plaatsvervangend hoofd van de afdeling Zendtijd en Toezichtzaken van het Nederlandse Commissariaat voor de Media:

Het gaat inderdaad om een marginale toetsing. In een gemeente kunnen er bijvoorbeeld 6 zenders zijn. Wij bekijken gewoon de criteria.

De heer André Denys : U stelt dat de commissie hoofdzakelijk toezicht uitoefent. De toewijzingsfunctie is dus beperkt. Toch pleit u voor een bestuursorgaan en niet voor een rechterlijke instantie? Nochtans is het uitoefenen van toezicht eerder een bestuurstaak.

De heer D. Benschop : Volgens de Nederlandse terminologie is het commissariaat een bestuursorgaan. Het is een zelfstandig orgaan dat niet direct onder een minister valt. Dit orgaan heeft op het gebied van toezicht een aantal taken die een juridische strekking hebben.

De heer André Denys : Het toezicht beperkt zich tot de doeltreffendheid.

De heer D. Benschop : En tot de rechtmatigheid.

De heer Dirk Van Mechelen : Eigenlijk gaat het om een soort conformiteitsonderzoek.

De heer D. Benschop : Voor wat betreft de toewijzing. Bij toezicht is het veel complexer.

De heer J. Vosselman Bosch : De minister heeft in het eerste jaar drie beslissingen van het commissariaat geschorst, maar deze schorsingen leidden niet tot de vernietiging. De minister wou aangeven dat we wel zelfstandig zijn, maar dat we moeten uitkijken hoe we met onze bevoegdheden omgaan. Het waren echter geen spraakmakende schorsingen. Nadien is nog één schorsing gevolgd, deze keer wel over een spraakmakende materie : de netindeling, de vraag welke omroepen op welke zender terecht kunnen. Het commissariaat verschilde hierover van mening met de Nederlandse Omroepstichting (NOS). Dit leidde tot een schorsing, maar niet tot een vernietiging.

Minister Eric Van Rompuy : Bij koninklijk besluit kunnen beslissingen van het Nederlands commissariaat op voordracht van de minister worden geschorst, omdat ze in strijd zijn met het recht of het algemeen belang, lees ik in de Nederlandse mediawet. Wat is de draagwijdte van die laatste term ?

De heer D. Benschop : Hij komt vaak voor in de Nederlandse wetgeving en is bedoeld om politieke voorkeur uit te sluiten.

Minister Eric Van Rompuy : Wat was bij de klacht van de NOS het algemeen belang ?

De heer J. Vosselman Bosch : De NOS had een model ontwikkeld waarbij verschillende omroepen op één net konden. Het was een model dat tot optimale samenwerking zou leiden en ook de reclame-inkomsten regelde. Het Commissariaat zag dit anders, doch de minister deelde zijn visie niet. Hij schorste.

De heer André Denys : Zijn er spanningen tussen de politieke wereld en de commissie ? Een schorsing is een zware stap, zijn er echter ook andere discussiepunten ?

De heer D. Benschop : Voor het commissariaat is het onafhankelijk toezicht heel belangrijk. Onafhankelijk zowel van de politiek als van de publieke omroep. We merken dat de vragen van parlementsleden of bepaalde uitzendingen op televisie wel geoorloofd waren, vanaf 1988 sterk in aantal zijn afgenomen. Dat wijst er op dat de politici vertrouwen hebben in het beoordelingsvermogen van het commissariaat. Eigenlijk was dit ook wenselijk omdat dit probleem los staat van de rol van parlementsleden als wetgever.

Het commissariaat duikt enkel in Kamerdiscussies op als men zich afvraagt hoe een voorliggende wetwijziging dient getoetst. De hulp van het commissariaat wordt dan vaak ingeroepen. Zelden wordt in de Kamer een beslissing van het commissariaat besproken. Zo besliste het commissariaat onlangs om een uur lang niets uit te zenden tussen op elkaar volgende programma's van de publieke en de commerciële regionale omroepen. Het parlement vond deze beslissing te strak. Daarop overlegde de staatssecretaris met ons, waarna wij beslist hebben het principe te behouden, maar de tijdsduur te verminderen. Deze tussenkomst was echter een grote uitzondering.

De heer Jos Geysels : Is het probleem van de terugkoppeling naar het politieke niveau inmiddels opgelost ?

De heer D. Benschop : We merken een zekere evolutie. Vroeger was er een behoorlijke afstand tussen het commissariaat en het departement, terwijl er nu meer geregeld overleg plaatsvindt over zaken die de minister aan het commissariaat voorlegt. Het commissariaat kan echter geen formeel advies

geven, omdat het een toezichtsorgaan is en geen adviesorgaan. De terugkoppeling naar het beleid is een kwestie van werkverhouding.

Wat het repressieve kader betreft, is het nog maar twee keer gebeurd dat de zendtijd werd ingetrokken : éénmaal voor televisie en éénmaal op de radio. Het is wel al gebeurd dat een bepaald jeugd-radioprogramma zou worden uitgezonden, nog voor daar een toetredingsvergunning voor afgeleverd was. Dit programma is van de kabel verwijderd totdat de benodigde toestemming was verleend. Wekelijks worden boetes opgelegd voor een bedrag tussen de 40.000 en 50.000 gulden. De opbrengst daarvan gaat naar de algemene omroepreserve. Het commissariaat heeft dus geen belang bij die boetes. Het aantal boetes neemt niet af, wel varieert de aard van de overtreding doorheen de tijd. Waar we aanvankelijk moesten optreden tegen sluikreclame, moeten we ons nu concentreren op sponsoring. Men tast steeds de grenzen van de wet af.

Er is geen opschortende werking van juridische procedures. Het is wel hinderlijk dat uitspraken vaak lang op zich laten wachten.

We houden ook toezicht op de nevenactiviteiten van de publieke omroep, niet op die van de commerciële omroepen. Er zijn twee afspraken over hoever de publieke omroep kan gaan. Ten eerste mogen geen publieke middelen gebruikt worden voor deze nevenactiviteiten, enkel eigen kapitaal. Ten tweede mogen die nevenactiviteiten niet concurrentievervalsend werken. Ook dochtermaatschappijen van de publieke omroep vallen onder dit toezicht. Wij veronderstellen dat dit toezicht steeds belangrijker zal worden.

Wat zijn onze opsporingstechnieken ? Programma's en jaarrekeningen kunnen wij heel goed controleren. Maar steeds meer speelt zich achter het scherm af, sponsorcontracten en nevenactiviteiten bijvoorbeeld. Daarmee hebben we het lastiger. De expertise van het commissariaat dient dan ook voortdurend bijgestuurd in functie van nieuwe ontwikkelingen. De praktijk bepaalt hoe we onze middelen inzetten.

Wij houden geen toezicht op de ethische inhoud van programma's. In Nederland gebeurt dit trouwens ook niet bij de geschreven pers. Reclamespots worden gecontroleerd door de Reclamecodecommissie. We houden ons wel bezig met de bescherming van kinderen omdat een artikel uit de mediawet speelfilms en andere programma-onderdelen onderverdeelt in leeftijdscategorieën en het

tijdstip bepaalt waarop die mogen worden uitgezonden: vanaf acht uur 's avonds mogen programma's voor de leeftijdscategorie vanaf twaalf jaar worden uitgezonden, vanaf negen en binnenkort zelfs tien uur die voor de categorie vanaf zestien. Films worden gekeurd door de Filmcommissie en wij controleren of de leeftijdscategorie wordt vermeld en het tijdstip klopt. Programma's die niet gekeurd worden door de Filmcommissie keuren de omroepen. In juni hebben we alle programma's die tussen vijf en negen uur zijn uitgezonden, gecontroleerd op het aspect van de kinderbescherming. Het daaruit voortgevloeide rapport stimuleert het debat over zelfregulering.

De heer Michel Doomst : Hoeveel mensen op het commissariaat zijn met kinderbescherming bezig ?

De heer D. Benschop : Niemand is daar specifiek mee bezig. Het gaat telkens om aparte projecten. In de maand juni werd extra aandacht besteed aan kinderbescherming. Er is dus een combinatie van het standaardtoezicht en elementen waarop we ons speciaal concentreren op een bepaald moment. In het rapport, dat we hierover uitbrengen, bespreken we de resultaten van onze controle, ook als ze goed zijn. Op basis van dit toezicht kunnen bepaalde aanbevelingen gesuggereerd worden.

De adviescommissie voor de bezwaarprocedure treedt enkel in actie als wij haar een bezwaar ter advies voorleggen. In deze commissie zitten onder meer juristen.

De heer J. Vosselman Bosch : De commissie telt drie leden en een secretaris. Het gaat om een oud-voorzitter van de NOS, tevens oud-commissaris van de koningin, een hoogleraar mediarecht aan de universiteit van Amsterdam en een lid uit de kring van de omroep.

De heer D. Benschop : Hoe het geld van het commissariaat wordt beheerd, is een beslissing van de minister. De lokale omroepen kunnen geen beroep doen op de landelijke omroepmiddelen. Ze kunnen geld krijgen van de gemeente en opcenten op de omroepbijdrage.

De heer Dirk Van Mechelen : Is er voor het repressief kader een puntenregeling van kracht ? Is de 'Sanctieregeling voor omroepen van 1994' bij wet vastgelegd ?

De heer D. Benschop : Nee, dit is een interne regeling.

De heer Dirk Van Mechelen : Kunnen de boetes cumulatief zijn ? Kan één programma meerdere sancties oplopen ?

De heer D. Benschop : Ja, dat kan.

De heer Dirk Van Mechelen : Is het ooit gebeurd dat de financiële leefbaarheid van een omroep door de boetes werd aangetast ? Hebt u de indruk dat de pakkans voldoende groot is ?

De heer D. Benschop : Bij de landelijke omroepen ontstaat er een regulerend effect omdat de pakkans voldoende groot is. Bij de lokale omroepen daarentegen is de pakkans veel geringer. Daar proberen we ook andere instrumenten in te zetten. Onze boetes voor de lokale omroepen zijn niet zo groot. Toch kan een boete van duizend gulden voor een dergelijke omroep al een probleem vormen. Ook de toezichtskosten, die via het ministerie naar het commissariaat worden doorgespeeld, kunnen zwaar doorwegen. Landelijke omroepen zeggen soms dat ze ten gevolge van de boetes bepaalde programma's voor enkele weken van het scherm moeten halen. In de praktijk gebeurt dat niet.

De heer Hugo Van Rompaey : Hoe sluitend is uw technisch toezicht ? Soms richten Nederlandse lokale zenders ware ravages aan in het Vlaamse medialandschap.

De heer D. Benschop : Ook het omgekeerde is waar. Zo hebben we gehoord dat Radio Donna in Eindhoven op de kabel zit, waardoor er geen plaats meer was voor een bepaalde lokale omroep.

De heer J. Vosselman Bosch : Vanuit België hebben er ons nooit formele klachten hierover bereikt. Het omgekeerde is wel het geval. Zo hebben we onder meer klachten ontvangen over Vlaamse zenders die hun advertenties richten op Nederlandse steden.

De heer D. Benschop : We zijn vaak behoorlijk streng. Zo mogen publieke lokale omroepen in Nederland enkel in de eigen gemeente uitzenden.

De heer Hugo Van Rompaey : U kan mijn tussenkomst beschouwen als nuttige informatie van onze kant, ook al zijn er dan geen formele klachten geweest.

De voorzitter : We danken de heren Benschop en Vosselman Bosch voor hun komst naar deze commissie en voor de documentatiemap die ze ons hebben bezorgd. Straks bij de lunch kunnen we op

een informele manier verder van gedachten wisselen.

B. PROFESSOR DAVID D'HOOGHE

1. Uiteenzetting door professor D'Hooghe

Professor David D'Hooghe : Mijn opmerkingen gaan niet over het formeel technisch-juridische aspect, dit is de taak van de Raad van State. Ik zal ook het project niet toelichten, dit kent u immers.

Met dit ontwerp schakelt Vlaanderen zich laat in in een algemene Europese evolutie. Als we het hebben over mediabeleid, komen verschillende aspecten aan bod : de reglementering van de media-activiteiten; de toepassing van deze reglementering die ondermeer zijn neerslag vindt in de afgifte van vergunningen en erkenningen; het toezicht; de sanctionering en de geschillenregeling. Op Europees vlak is er al lang een evolutie om deze taken toe te wijzen aan onafhankelijke organen. Er bestaat blijkbaar een Europese consensus dat het niet passend is om het beleid en de uitvoering toe te vertrouwen aan politieke instanties of zuivere rechtbanken.

Ook de Franse Gemeenschap schakelt zich in in deze evolutie. Op 24 juli 1997 richtte zij de Conseil Supérieur de l'Audiovisuelle op. Dit onafhankelijk orgaan is enkel bevoegd voor de sanctionering. Met betrekking tot het toekennen van bevoegdheden heeft het enkel een adviserende bevoegdheid.

De juridische hamvraag is of het verenigbaar is met de Grondwet om deze bevoegdheden, namelijk de toepassing, het toezicht en de sanctionering, toe te vertrouwen aan een onafhankelijk orgaan. Dit orgaan blijft wel deel uitmaken van de overheid.

In de Grondwet staan hieromtrent geen duidelijke bepalingen. We moeten het doen met artikel 33 dat stelt dat alle machten uitgaan van de natie en uitgeoefend moeten worden op de wijze bij de Grondwet bepaald. Verder is er artikel 37 dat bepaalt dat de federale uitvoerende macht, zoals geregeld door de Grondwet, berust bij de Koning. De Bijzondere Wet tot hervorming der instellingen bevat gelijkaardige bepalingen ten aanzien van gemeenschappen en gewesten.

Binnen de doctrine en de rechtspraak is heel wat onderzoek gebeurd rond het begrip delegatie : in welke mate kan de regering bevoegdheden delegeren naar andere instanties, hetzij ambtelijke, hetzij

externe. Volgens de bepalingen van de Grondwet zijn de bevoegdheden niet overdraagbaar. Omdat dit praktisch niet haalbaar is, is delegatie toegelaten voor aangelegenheden van beperkte omvang. Hieraan zijn een aantal voorwaarden en criteria verbonden. Delegatie is dus niet verboden maar er zijn strikte grenzen aan.

Het gaat hier echter niet over delegatie. Het is niet de uitvoerende macht, die bevoegdheden overdraagt, maar wel de wetgevende macht, de decreetgever, die bepaalt dat de uitvoering moet gebeuren door een onafhankelijk instituut. Het gaat hier dus over toewijzing van bevoegdheden.

We hebben hier te maken met een vacuüm. Er zijn weinig precedentes. Het komt er dus een beetje op aan om aan rechtsvorming te doen. Artikel 9 van de Bijzondere Wet leert dat gemeenschappen en gewesten zelf diensten met rechtspersoonlijkheid kunnen oprichten. Een decreet kan de bevoegdheid bepalen, de samenstelling, enzovoort. De kernvraag blijft echter of de decreetgever een bevoegdheid kan toevertrouwen aan een instelling die niet aan politieke controle onderworpen is. De theorievorming omtrent delegatie kan hiervoor gehanteerd worden. Bovendien kan rekening worden gehouden met het advies van de Franstalige kamer van de Raad van State bij het betrokken decreet van de Franse Gemeenschap.

De Raad van State wijst erop dat er voldoende controle moet zijn op een instelling die door artikel 9 van de Bijzondere Wet wordt opgericht. Is er voldoende controle mogelijk op het Vlaams Commissariaat? Wat de verordenende bevoegdheid betreft stelt zich geen enkel probleem. Volgens de Raad van State is een verordenende bevoegdheid voor een onafhankelijke instelling niet verenigbaar met de Grondwet. Dit kan wel nog evolueren. In Frankrijk kan het bijvoorbeeld wel. De Bankcommissie heeft trouwens nu al een verordenende bevoegdheid, hoewel dat volgens sommigen ongrondwettelijk zou zijn. Wat de sanctioneringsbevoegdheid betreft, heeft de Raad van State voor het Franstalige decreet één en ander uitvoerig onderzocht. Alles wat de commissie zal doen, zal door de Raad van State worden onderzocht. Een bijkomende politieke controle is dus niet meer nodig. Als er gesanctioneerd wordt is er dus geen enkel probleem. Wat echter als er niet wordt gesanctioneerd? De Raad van State stelt twee pistes voor; de Franse Gemeenschap kan de bevoegdheid worden gegeven om klacht in te dienen of de verplichting om te rapporteren kan worden opgelegd, zodat bijsturing mogelijk is. Aangezien de Vlaamse regering klacht kan indienen en de rapporteringsver-

plichting bestaat, doet er zich voor wat de oprichting van het Vlaamse commissariaat betreft dus ook geen probleem voor. Ten slotte is er nog de meest verregaande bevoegdheid van het commissariaat, namelijk de vergunningsbevoegdheid. Ook deze bevoegdheid is te toetsen aan het criterium of er voldoende toezicht is. Naar ik meen is dit het geval. Het gaat slechts om een toepassing van regels die door de decreetgever zijn vastgesteld. Als een beslissing politiek niet acceptabel is, kan de decreetgever beslissen om de regels te wijzigen. Bovendien is er controle via de jaarrapportering en is controle mogelijk via een commissaris voor personeel en budgettaire aangelegenheden. Binnen de huidige stand van het recht en in het raam van het advies van de Raad van State doen er zich dus geen onoverkomelijke juridische problemen voor.

Wel kunnen er uiteraard opportuniteitsvragen worden gesteld. Vindt het parlement het wenselijk om een instelling buiten haar politieke controle te plaatsen?

Ook voor wat betreft de cumulatie van functies, waarbij hetzelfde orgaan moet toepassen, toezien en sanctioneren kan de opportuniteitsvraag gesteld worden. Er zijn m.i. evenwel geen problemen van grondwettelijke aard. Uiteraard moet wel voldaan worden aan de onpartijdigheidsvereiste. Bovendien is waakzaamheid geboden bij de taakverdeling.

- *Mevrouw Marijke Dillen, commissievoorzitter, treedt opnieuw als voorzitter op.*

Wat de cumulatie van straffen en administratieve sancties betreft, werd in het ontwerp gevolg gegeven aan de meeste opmerkingen van de Raad van State. Mijns inziens is het onmogelijk ter zake alles wetgevend te regelen. Er zijn immers nog erg veel mogelijkheden van cumulatie, bijvoorbeeld met schadevergoedings- of stakingsvorderingen. Om dit alles in het ontwerp op te nemen, is niet zozeer een kwestie van juridische noodzaak, als wel van opportuniteit. In casu is de doelstelling in de eerste plaats toezicht, gekoppeld aan sanctionering en niet de bescherming van de zich benadeeld voelende individuele rechtspersonen. Die beschikken immers over eigen rechtsmiddelen.

Wat de rechtsbescherming betreft, is het wel zo dat aan het Vlaams Commissariaat voor de Media verregaande bevoegdheden worden toegekend. De idee van een administratieve beroepsmogelijkheid is op zichzelf zinvol, maar de vrees is terecht dat dit de depolitisering zou uithollen. Er blijven andere mogelijkheden van beroep over, in de eerste plaats bij de Raad van State. Die is volgens het gemeen

recht bevoegd voor alle administratieve beslissingen. De behandeling van een verzoek tot vernietiging vereist bij de Nederlandstalige kamers op dit ogenblik een termijn van drie tot zeven jaar. Men is derhalve de facto verplicht voor een schorsing in kortgeding te opteren, wat de indiener echter noopt tot het aantonen van een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel. Dit is geenszins evident.

Helaas is dit alles echter een federale bevoegdheid. Voorts kan men ten aanzien van een administratieve sanctie ook verzet aantekenen tegen een dwangbevel. De gewone rechtbank is dan verplicht de wettigheid van de sanctie te onderzoeken. Dit kan dan weer tot gevolg hebben dat de Raad van State onbevoegd wordt.

Wat betreft de procedure bij het Vlaams Commissariaat voor de Media, wordt in het ontwerp weinig geregeld. Er zijn hiervoor uitvoeringsmaatregelen nodig. Een en ander valt al onder algemenere wetten, zoals de wet op de motiveringsplicht bij administratieve beslissingen. Toch is het wenselijk ter zake basisregels te formuleren, ofwel in het decreet, ofwel in de uitvoeringsbesluiten.

Ook ik heb vragen bij de samenstelling van het college. Is de selectie uit de magistratuur ideaal? Moet het om voltijdse functies gaan? Zal men over voldoende mediatechnische geschooldheid en managementcapaciteiten beschikken? Is de opvulling van het secretariaat door middel van detachering ideaal voor een onafhankelijk orgaan? Het is immers theoretisch mogelijk dat de commissarissen zullen moeten werken met mensen met wie ze niet zo gelukkig zijn. Ze kunnen hen immers niet zelf kiezen.

Ten slotte pleit ik ervoor voldoende instrumenten in het ontwerp in te bouwen die mogelijk maken dat het toezicht adequaat kan worden uitgevoerd. Anders blijft men al te zeer afhankelijk van de goodwill van de belanghebbenden. Zo bepaalt het betreffende decreet van de Franse Gemeenschap dat de commissie allerlei inlichtingen kan inwinnen, ter plaatse onderzoek kan doen enzovoort.

2. Bespreking met de leden van de commissie

De heer Dirk Van Mechelen : Ik dank professor D'Hooghe voor zijn uiteenzetting. Wij zullen nog enige tijd nodig hebben om de juridisch-technische details te verwerken, maar nu toch al deze vragen. De grondvraag is in welke mate een en ander verenigbaar is met de Grondwet en, algemener, welke bestaande regelgevingen ook van toepassing zullen zijn op het Vlaams Commissariaat voor de Media.

Is het Cultuurpact, bijvoorbeeld, van toepassing op magistraten? Dit leidt ons andermaal naar de vraag of de optie voor magistraten ideaal is. De keuze is ingegeven door het streven naar onafhankelijkheid. Wat echter als men ervoor kiest enkel voor het voorzitterschap een magistraat te kiezen? Is het Cultuurpact dan van toepassing op de andere leden?

Het Vlaams Commissariaat voor de Media zal volgens het ontwerp een oordeel moeten vellen over erkenningen, vergunningen en machtigingen, al behoudt de minister nog een zekere discretionaire bevoegdheid. Totnogtoe moest hij op basis van inlichtingen die door de administratie werden versprekt, opportuniteitsoordelen vellen. Is het opportuun deze opportuniteitsbevoegdheid door te schuiven naar een onafhankelijke instelling?

Het Nederlandse Commissariaat voor de Media is bevoegd voor de omroepvergunningen, maar niet voor het toekennen van de frequenties. Bij ons worden omroep- en zendvergunning aan elkaar gekoppeld. In Nederland kan men zich beperken tot een conformiteitscontrole, terwijl het Vlaams Commissariaat voor de Media hier over de opportuniteit zal moeten oordelen. Zou het niet beter zijn de invoering van dit ontwerp in twee fasen te realiseren? In een eerste fase kan men het handhavingsbeleid regelen, met inbegrip van toezicht en sanctionering. Nadat de wetgeving ter zake op punt werd gesteld, kan men dan in een tweede fase de erkenningen, vergunningen en machtigingen regelen.

In het veld heerst ook bezorgdheid voor het invullen van de procedures. Het opdelen van de basisregels om de procedure te bekrachtigen, is nogal pover uitgevallen. Moet dat in het decreet staan en hoever moeten we daar in gaan?

In verband met de samenstelling van de commissie wijst u op de detachering vanuit de administratie. Deze ochtend hoorden we dat het in Nederland om een autonome instelling gaat: daar kan men autonoom mensen aanwerven of ontslaan. Suggesteert professor D'Hooghe dat we het Nederlands model moeten overnemen en moeten afstappen van de huidige hybride situatie?

De heer Hugo Van Rompaey : Er werd opgemerkt dat het decreet juridisch niet in orde zou zijn. Er zijn de principes van een goed bestuur, zoals onder meer het noodzakelijkheidsprincipe, rechtszekerheid, evenwicht en het correct omschrijven van de regels. Wat is de mening van professor D'Hooghe?

Er werd gewezen op de cumul van controle en sanctionering. Herleidt professor D'Hooghe dat tot een opportuniteitsvraag ?

Professor David D'Hooghe : Ik hou niet van het Cultuurpact. Ik besteed er dan ook weinig aandacht aan. Het is volgens mij trouwens in strijd met de vrijheid van meningsuiting. De Franstalige kamer van de Raad van State heeft de opmerking gemaakt dat het Cultuurpact van toepassing is. Ik heb het niet onderzocht maar meen dat de Raad van State weloverwogen tot zijn besluit is gekomen. Wanneer het gaat om een onafhankelijk orgaan, weliswaar onder de koepel van de overheid, hebben we misschien de mogelijkheid om het niet onder het Cultuurpact te laten vallen. Dit zou nader moeten onderzocht worden.

De heer Dirk Van Mechelen : Ik denk dat het Cultuurpact van toepassing is. Ik deel echter de mening van professor D'Hooghe omtrent het Cultuurpact.

Professor David D'Hooghe : Pragmatisch bekeken rijst ook de vraag naar wat gebeurt indien het Cultuurpact van toepassing is en men er niet naar refereert.

De heer Dirk Van Mechelen : Het advies van de Raad van State is pover. Het advies van de Franstalige Kamer van de Raad van State was grondiger. Zijn de criteria voldoende duidelijk om de toepassing ervan aan een onafhankelijk orgaan toe te vertrouwen ?

Professor David D'Hooghe : Zijn de criteria voldoende duidelijk ? Dat is belangrijk, maar ik heb het onvoldoende onderzocht. Indien men zegt dat er voor bepaalde zaken geen criteria zijn of weinig zeggende criteria, dan moet er enig voorbehoud worden gemaakt. Indien een onafhankelijk orgaan geen verordnungsbevoegdheden heeft, dan kan men geen criteria vastleggen. Mijn houding is principieel niet negatief, maar ik ga er van uit dat er een juridisch kader is. We mogen geen blanco cheque geven, zoniet wordt het orgaan zelfverordenend.

De basisregels van de procedure moeten niet in het decreet staan, maar indien men ze in de uitvoeringsbesluiten gaat schrijven, zou men tot de vaststelling kunnen komen dat bepaalde regels eigenlijk in het decreet hadden moeten staan. Het hangt daar van af. Er zijn geen fundamenteel juridische bezwaren dat ze niet in het decreet staan. Het ongeschreven recht heeft regels zoals de hoorplicht

en dergelijke uitgewerkt. Maar het is aan te bevelen om toch enkele rechtsregels te bepalen.

Als men staat op onafhankelijkheid, dan doet men dat samen met de mensen met wie men samenwerkt. De suggestie van de heer Van Mechelen is zeker het overwegen waard.

De vraag van de heer Van Rompaey brengt me in verlegenheid. Ik heb in de eerste plaats geprobeerd na te gaan welke moeilijkheden dit decreet zou kunnen veroorzaken en heb me minder ingelaten met de legistieke kwaliteit ervan. Ik moet wel bekennen dat ik nooit heb gedacht dat dit ontwerp een legistiek gedrocht was, maar ik had evenmin een gevoel van bewondering.

Er is inderdaad een rechtsregel die moet vermijden dat iemand rechter is in zijn eigen zaak. Dit principe wordt zonder meer toegepast in rechtsprekende organen, ook als het zaken van tuchtrecht betreft. In die gevallen mag dezelfde persoon niet het onderzoek voeren en de beslissing vellen, want iemand die een dossier onderzoekt, heeft er al een bepaald idee over zodat hij of zij niet langer onbevangen kan oordelen. Voor overheidsorganen geldt dit principe op een andere manier. Een ambtenaar die persoonlijke belangen heeft, bij een bepaalde zaak, mag er vanzelfsprekend geen oordeel over vellen.

Voor de gewone besluitvorming is geen strikte splitsing nodig. Het decreet bevat trouwens al een lijst van onverenigbaarheden. Het spreekt voor zich dat in bepaalde concrete gevallen de onpartijdigheidsregels wel geschonden kunnen worden, maar daarover moet geval per geval geoordeeld worden.

De heer Dirk Van Mechelen : Het delicate punt inzake toepassing is wellicht het artikel over de sancties. Terwijl men in Nederland enkel een geldboete kan opleggen of de zendtijd intrekken, wordt in Vlaanderen een uitgebreid gamma voorzien. Dit is een goede zaak, maar ik heb wel enkele vragen. Daarbij zijn enkele heel zware sancties, zo zal de publicatie van de uitspraak in dag- en weekbladen veel kosten. Ook de verbeurdverklaring van het gerealiseerde voordeel zal een serieuze klap betekenen.

In Nederland omvat de sanctieregeling een puntensysteem om de sancties te bepalen. Biedt dit decreet voldoende garanties dat deze sancties ook geoperationaliseerd zullen worden ? Zal men de sancties voldoende kunnen motiveren ?

Professor David D'Hooghe : Dat zal de grote uitdaging zijn voor het commissariaat. Het is goed dat er een ruim gamma aan sancties wordt voorzien, omdat het commissariaat daardoor ruime mogelijkheden krijgt, maar dit garandeert evenwel geen succes. Het belangrijkste is dat de betrokkenen de sancties aanvaarden. Het succes zal van de wijsheid van het commissariaat afhangen. Ik zie niet wat de decreetgever nog meer kan doen om een gepast optreden te garanderen. Uiteindelijk mogen we het commissariaat niet in een al te strikt kader opsluiten. Op termijn zal het misschien wel noodzakelijk zijn bepaalde criteria in te voeren.

De verbeurdverklaring is geen sanctie, maar een manier om een onrechtmatige verrijking te herstellen. Het kan in bepaalde gevallen een gepaste maatregel zijn.

De heer Dirk Van Mechelen : De verbeurdverklaring kan toch gecombineerd worden met een geldboete.

Professor David D'Hooghe : Een verbeurdverklaring is bedoeld als herstelmaatregel, niet als sanctie.

De heer Dirk Van Mechelen : Toch zou het kunnen.

Professor David D'Hooghe : In de tekst staat : het commissariaat kan volgende sancties opleggen. Ik heb dit nooit geïnterpreteerd als zouden meerdere sancties tegelijk mogelijk zijn.

De heer Dirk Van Mechelen : Een duidelijker formulering zou zijn : een van volgende sancties.

Minister Eric Van Rompuy : Eigenlijk is het de bedoeling dat het commissariaat één sanctie oplegt, maar meerdere zijn uiteraard mogelijk.

Professor David D'Hooghe : Dit behoort dus tot de wijsheid van het commissariaat.

De voorzitter : Ik dank professor D'Hooghe voor zijn uitermate boeiende en verhelderende uiteenzetting.

C. RAAD VOOR DE RECLAME

1. Uiteenzetting door de heer Croonen, voorzitter van de Raad voor de Reclame

De heer Louis Croonen : Sta me toe dat ik eerst de andere leden van de delegatie voorstel. De heer Dermul vertegenwoordigt de Vereniging voor advertentiebureaus, de heer Daels de Unie van de Belgische adverteerders en de heer Dastot is directeur van de Raad voor de Reclame.

Ik ben blij dat ik hier uiteindelijk - beter laat dan nooit - toch het woord mag voeren. Ik wil het hier over een aantal zaken hebben die aanleiding zullen geven tot verdere discussie. Alvorens terug te komen op wat de Nederlandse delegatie deze morgen heeft verteld, wil ik eerst toelichten wie wij precies zijn. De Raad voor de Reclame bestaat uit drie delen : Het eerste luik bestaat uit de mediasector : de dag- en weekbladpers, televisie, radio, direct marketing en affichage. Het tweede luik bestaat uit vertegenwoordigers van de Unie van de Belgische Adverteerders die verantwoordelijk zijn voor meer dan 85 percent van al het geld dat aan publiciteit wordt besteed. Zowel grote als kleine maatschappijen zijn lid. Het derde luik wordt gevormd door de Vereniging van Publiciteitsagent-schappen, die advies geven aan adverteerders en de media.

Het voorzitterschap wisselt om de drie jaar. Daarbij leveren de drie luiken van de raad beurtelings de voorzitter. Ik ben nu anderhalf jaar voorzitter van de raad.

De Raad voor de Reclame werd in 1967 opgericht als overkoepelende en representatieve vereniging voor het geheel van de reclameactiviteiten in België. De taak van deze raad bestaat ten eerste de belangen van de reclame te verdedigen bij de hogere overheid. Vroeger was een bilaterale bespreking daarvoor voldoende. De laatste tijd hebben we daarvoor onze visibility sterker moeten benadrukken.

De andere taak van de raad houdt verband met de houding tegenover de kinderen, waarover vanmorgen een vraag werd gesteld. Dit is een van onze grote zorgen. In 1998 willen we speciaal de kracht van de reclame duidelijk maken aan kinderen. In dit verband is er twintig jaar geleden in de schoot van de raad ook een Jury voor Eerlijke Praktijken (JEP) opgericht. In die periode is het aantal dossiers dat in deze jury behandeld werd sterk gestegen. Het gaat daarbij niet alleen om het afhandelen van klachten, maar ook om het verstrekken van adviezen. Dit gebeurt door mensen uit het beroep en door juristen onder het voorzitterschap van een hoogleraar van de universiteit van Gent. Deze jury komt om de veertien dagen samen. Sinds het begin van dit jaar wordt er ook om de drie maanden een

bulletin uitgegeven om de beslissingen van de jury kenbaar te maken aan alle verenigingen en aan de hele gespecialiseerde pers.

De publicatie van dit bulletin betekende een hele stap. Het gaat hier dus om een vorm van zelfdiscipline en zelfcontrole door deze jury die op een totaal neutrale en zelfstandige manier beslissingen neemt. Voor zover ik vanmorgen heb begrepen, bestaat zoiets niet in Nederland. Er was enkel sprake van een commissie die de inhoud van de spots bekijkt.

Het Vlaams Commissariaat voor de Media zal alleen bevoegd zijn voor de audio-visuele media, maar ik wil toch een meer algemeen probleem aan de orde stellen, dat bijvoorbeeld ook slaat op de Vlaamse Mediaraad. Wat hier vandaag gebeurt valt me immers zwaar. Ik begrijp namelijk niet waarom men een dergelijk ontwerp van decreet opstelt zonder de mensen in het beroep hierover te raadplegen. Enkele maanden geleden heb ik een bezoek gebracht aan de minister. Hij beloofde dat hij ons op de hoogte zou houden. Daarvan is echter niets in huis gekomen. Iets dergelijks heb ik echter nog nooit meegemaakt. Ik kan begrijpen dat men het Nederlandse model bestudeert, maar met onze ervaring van dertig jaar zou men ook zijn voordeel kunnen doen.

Wat me bijvoorbeeld stoort zijn de sancties. In Nederland is de wetgeving precies gewijzigd, omdat de politisering en de bemoeizucht te groot was. Daar bestaan sancties van 50.000 tot 200.000 gulden. Als men niet akkoord gaat, kan men een bezwaarschrift indienen. Dat wordt behandeld door een bezwaarschriftencommissie die de beslissing met adviezen moet stofferen. Daarna kan men nog naar de arrondissementsrechtbank en eventueel naar de Raad van State. Het ontwerp dat hier voorligt, is veel rigider en er is geen beroep mogelijk. Waarom doet men zo iets ? Waarom praat men daar niet over ?

Bovendien stoot men dan op de tegenstrijdigheid waarover de heer Denys vanmorgen sprak. Dit Commissariaat voor de Media is tegelijk een onafhankelijk bestuursorgaan dat instaat voor het toewijzen van frequenties, vergunningen, enzovoort, en een soort rechtbank dat moet toezien op de naleving van de mediawetgeving. Het is dus tegelijk rechter en partij. Waarom werkt men niet zoals bij de handelsrechtbanken met een fulltime magistraat als voorzitter en met twee assessoren uit het beroep ?

In Nederland spreekt de bevoegde commissie zich alleen uit over de inhoud van spots. Wij hebben een jury die alle reclame al sedert twintig jaar controleert. De Raad voor de Reclame staat trouwens niet alleen met haar opmerkingen. We kregen de steun van de Raad van State, de expertencommissie van de Vlaamse Mediaraad, de Mediaraad zelf, de SERV, de Raad van lokale radio's en leden van het Vlaams Parlement, zoals blijkt uit de amendementen die werden ingediend.

Is het niet mogelijk dat we de problemen in een constructieve dialoog met de mensen van het beroep samen doornemen ? We zijn hier te laat gekomen en we hebben zelf moeten vragen om hier het woord te mogen voeren.

2. Bespreking met de leden van de commissie

De heer Dirk Van Mechelen : Deze hoorzittingen dienen om in contact te komen met de mensen van het beroep en om de betrokkenen de kans te geven om te zeggen wat ze te zeggen hebben. Volgens de bestaande regelgeving was het de opdracht van de Vlaamse Raad voor Reclame en Sponsoring op radio en televisie om een code voor reclame en sponsoring op te stellen die door de Vlaamse regering zou bekrachtigd worden. Ik neem aan dat die code is opgesteld en bekrachtigd. In het ontwerp van decreet wordt de Vlaamse Raad voor Reclame en Sponsoring opgeheven en opgenomen in de nieuwe Vlaamse Mediaraad. De code voor reclame en sponsoring zou worden opgesteld door de Vlaamse regering. Wat is uw standpunt over deze wijziging ? Pleit u ervoor de Vlaamse Raad voor Reclame en Sponsoring te behouden ?

De heer Louis Croonen : Over de inhoud van het vorig decreet kan de heer Dastot beter oordelen.

De heer Dirk Van Mechelen : Op dit moment moet de huidige raad een code opstellen die bekrachtigd wordt door de Vlaamse regering. Bestaat deze code, is ze bekrachtigd en hoe wordt ze toegepast ?

De heer Jean-Claude Dastot, directeur van de Raad voor de Reclame : De Vlaamse Raad voor Reclame en Sponsoring heeft een code ontwikkeld, die is goedgekeurd door de Vlaamse regering en wordt toegepast door de Vlaamse Raad voor Reclame en Sponsoring op radio en televisie.

De heer Dirk Van Mechelen : In het nieuwe decreet wordt deze code opgesteld door de Vlaamse regering.

Minister Eric Van Rompuy : Het commissariaat moet de regelgeving controleren. Het doel van dit decreet is het commissariaat bevoegd te maken voor de toepassing, de vergunningen en de sancties en de regelgeving toe te vertrouwen aan de Vlaamse regering en het Vlaams Parlement.

De heer Louis Croonen : Wij gingen akkoord met de bepalingen terzake in het vorig decreet. We hebben ook geen principiële bezwaren tegen de nieuwe formule. Het ware wel goed geweest, indien men vooraf aan de mensen uit de praktijk om hun ideeën gevraagd had. Wij zijn niet tegen regelgeving op zich : er moet controle zijn. Het is wel noodzakelijk dat men dit inpast in datgene dat al opgebouwd is.

De heer Dirk Van Mechelen : Pas nadat het parlement het decreet goedkeurt heeft, kan de minister de code opstellen. Ik denk dat het de bedoeling is dat u dan geraadpleegd wordt.

De heer Louis Croonen : We hebben hierover met de minister gesproken. Een minister heeft het volste recht om wetgevend op te treden. Hij had ons wel kunnen vragen hoe wij bepaalde aspecten zagen. Deze morgen is er gezegd dat er een groot verschil is tussen wet en werkelijkheid. De werkelijkheid gaat sneller dan de wet. Alles wat wij vragen is dat men eerst de werkelijkheid van het beroep kent en dan pas een wet maakt.

Minister Eric Van Rompuy : Het is niet de bedoeling deze discussie hier verder te voeren. In artikel 24 van het ontwerp wordt trouwens gezegd dat de bestaande code behouden blijft.

Ik heb de heer Croonen inderdaad ontvangen. Op dat moment had ik de indruk dat u tegen de oprichting van een commissariaat was. Wat heeft u organisatie concreet tegen dit decreet ? Welke artikelen wilt u precies wijzigen ? Of bent u gewoon tegen elke vorm van controle ?

De heer Louis Croonen : Ik heb uitgelegd wat onze activiteiten zijn. De Raad voor de Reclame is een zelfcontrolerende instantie, zoals blijkt uit de werkzaamheden van de JEP. Het is uitzonderlijk dat een orgaan deze zelfcontrole met een reële impact kan uitoefenen. Na ons bezoek aan de minister hadden we de indruk dat wij zouden geraadpleegd worden.

Minister Eric Van Rompuy : Het is niet langer de gewoonte dat de Vlaamse regering samen met de sector en op maat van de sector decreten maakt.

We horen alle betrokkenen, maar daarna trekken we onze besluiten, stellen een ontwerp van decreet voor dat wordt voorgelegd aan de Vlaamse regering en het Vlaams parlement.

De heer Louis Croonen : We wensen geen decreet op maat van de sector. We wensen dat men gebruik maakt van onze ervaring van dertig jaar.

Minister Eric Van Rompuy : Geef enkele concrete punten uit het decreet waarmee u problemen heeft.

De heer Louis Croonen : De nota die wij u gegeven hebben, is voldoende duidelijk en precies. Indien u deze gelezen heeft, weet u waarover wij het hebben. Wij zijn niet tegen het initiatief op zich, wij vragen enkel samenwerking op bepaalde punten.

De heer Leo Delcroix : In uw tekst staan een aantal opmerkingen inzake de rechten van de verdediging, de beroepsinstanties en de proportionaliteit van de sancties. Wellicht zullen we daaraan nog wijzigingen aanbrengen, nu we uw uitspraken en die van de Nederlandse commissaris hebben gehoord. U gaat er echter te veel van uit dat er geen proportionaliteit zal zijn. U bent ook voor een mogelijke tussenkomst van de minister bij een beroep tegen een sanctie.

De heer Louis Croonen : Ook de sprekers van deze morgen hebben dit opgemerkt. Dit bewijst dat onze opmerkingen zinvol zijn.

De heer Leo Delcroix : Het is juist het doel van deze hoorzitting dat u, na een schriftelijke toelichting, een aantal punten mondeling komt verduidelijken. Het parlement kan deze opmerkingen al dan niet overnemen of nuanceren. Er kunnen dus correcties en wijzigingen aangebracht worden. U mag niet te negatief ingesteld zijn. Ik begrijp dat de sector bang is voor sancties en liever zelfregulerend optreedt. Dit kan in een aantal gevallen nuttig zijn, maar het lost niet alles op.

De heer Louis Croonen : Deze morgen hebben de sprekers aangegeven dat overleg niet in de Nederlandse wetgeving is ingeschreven, maar dat dit een interne aangelegenheid is van het commissariaat. Ik wil dit heel goed onderstrepen. Vaak worden immers heel wat problemen opgelost door dit overleg. Wij willen niet mee verantwoordelijk zijn voor uw taken maar, we vragen betrokken te worden bij

de voorbereiding en de toepassing. Wij willen vanuit de praktijk met u van gedachten wisselen.

De voorzitter : Ik dank u voor uw komst.

- *De hoorzitting wordt gesloten om 16.30 uur.*

BIJLAGE II
TECHNISCHE NOTA

PROCEDURES ERKENNINGEN/VERGUNNINGEN

Hierbij gaat een overzicht van de te volgen procedures inzake erkenningen en vergunningen.

A. ERKENNINGEN**1. Lokale radio's****1.1. Nieuwe erkenningen**

Regelgeving : - art. 35 van de gecoördineerde decreten
- artt. 2, 3, 7 en 8 van besluit van 24 juli 1991).

Opeenvolgende stappen :

- Minister beslist of frequentiemogelijkheden vrijkomen -> aankondiging in Belgisch Staatsblad, met vermelding van beschikbare frequenties, modaliteiten en termijnen.
- De aanvraag wordt aangetekend bij de minister ingediend, vergezeld van de stukken bedoeld in art. 2 van het besluit.
- Minister legt aanvraag voor aan de Raad voor lokale radio's (termijn 60 dagen)
- Advies van Raad wordt aan betrokkenen meege-deeld. Indien het advies van de Raad negatief is : bezwaren binnen 30 dagen bij minister mogelijk.
(opm.: deze regeling heeft in het verleden moeilijkheden veroorzaakt t.a.v. aanvragers waarover de Raad positief had geadviseerd.)
- De beslissing van de Vlaamse regering wordt ter kennis van de aanvrager gebracht.

1.2. Bestaande erkenningen : intrekkingen of schorsingen.

- Regelgeving : - art. 36 van de gecoördineerde decreten
- art. 6 van het besluit van 24 juli 1991)
- Zowel op vraag van minister als op initiatief van Raad.
 - Voornemen om advies in te dienen wordt door de Raad aan betrokkene meegedeeld (als op vraag van minister : binnen de 30 dagen na de vraag).
 - Betrokkene heeft 30 dagen om schriftelijke bezwaren in te dienen.
Art. 8 van het huishoudelijk reglement van de Raad bepaalt dat de lokale radio wordt gehoord.
 - Advies Raad 30 dagen na bezwaren te hebben ontvangen.
 - Beslissing minister 30 dagen na advies.
 - De beslissing wordt aan de vereniging betekend.
 - Bijzondere procedure voor verlenging erkenning : ten minste één jaar voor het vervallen van de erkenning moet er een nieuwe erkenningsaanvraag worden ingediend. Indien de Vlaamse regering geen beslissing heeft genomen bij het vervallen van de erkenning, wordt de erkenning stilzwijgend verlengd.

2. Particuliere televisie-omroepen

2.1. Zich richtend tot de hele Vlaamse Gemeenschap/betaalomroep/doelgroepomroep/televisiediensten

2.1.1. Nieuwe erkenningen

Regelgeving : Besluit van 16 september 1987 : artt. 2, 3 en 4)

- Aangetekende aanvraag bij minister, art. 2

bepaalt welke stukken moeten vergezeld zijn.

- 14 dagen na ontvangst aanvraag -> voor advies naar Mediaraad.
- Regering beslist 60 dagen na ontvangst advies.
- Binnen 14 dagen betekening van de beslissing aan de aanvrager.

2.1.2. Bestaande erkenningen : schorsingen/intrekkingen

Regelgeving : (Besluit van 16 september 1987 : art. 5)

- Minister legt aan Mediaraad met redenen omkleed voornemen voor, na het horen van de omroep (hoorzittingsverslag en argumenten omroep eveneens naar de Mediaraad). (Minister kan de procedure 3 maand schorsen.)
- 60 dagen na ontvangst advies Mediaraad : beslissing.
- Binnen de 14 dagen betekening van de beslissing aan de omroep.
- Bijzondere procedure voor verlenging erkenning : de aanvraag tot verlenging geschiedt via een aangetekende brief tenminste zes maanden voor het verstrijken van de lopende erkenningstermijn. Indien de Vlaamse regering de erkenning niet wil verlengen, stelt ze de omroep hiervan in kennis ten laatste een jaar voor het verstrijken van de erkenningstermijn.

2.2. Regionale omroepen

Zelfde procedure als sub 2.1., maar andere basisregelgeving.

Nieuwe erkenningen : besluit van 27 mei 1992, art. 5.

Let op : na oproep in Belgisch Staatsblad. De aanvragen worden 30 dagen na de datum vermeld in de oproep aan de Mediaraad voorgelegd.

Op dit ogenblik is voor elk zendgebied een regionale omroep erkend. Nieuwe erkenningen worden dus niet verwacht.

Bestaande erkenningen : gecoördineerde decreten, art. 55, § 3.

Erkenning kan worden verlengd, zonder dat een specifieke procedure is voorzien.

B. VERGUNNINGEN

Voorafgaande opmerking : Zendvergunningen hebben betrekking op een aantal technische parameters (antennehoogte, frequenties...) Vóór de inwerkingtreding van het decreet van 14 juli 1993 houdende de toekenning van zendvergunningen aan de omroeporganisaties (nu opgenomen in de gecoördineerde decreten) en het besluit van 5 maart 1996 werden door de Vlaamse regering geen vergunningen toegekend (was federale bevoegdheid).

Inzake de lokale radio's bepaalt artikel 38 van de gecoördineerde decreten dat de Vlaamse regering gelijktijdig met de erkenning de zendvergunning aflevert en ze eventueel gelijk met de erkenning intrekt.

Art. 95 van de gecoördineerde decreten bepaalt dat de Vlaamse regering enkel een zend- of -transportvergunning kan toekennen aan erkende omroepen.

Het besluit van 5 maart 1996 bepaalt dat de aanvraag voor een vergunning, of een wijziging ervan, per aangetekende brief aan de minister moet worden gericht. De afdeling Media en Film is belast met het onderzoek.

Hier is dus geen tussenkomst van de Raad voor lokale radio's vereist.

Inzake kabelmaatschappijen bepaalt artikel 105 van de gecoördineerde decreten dat niemand een kabelnet mag exploiteren zonder vergunning (in feite = erkenning) van de Vlaamse regering.

De te volgen procedure is niet verder geregeld. Het advies van de Mediaraad moet worden gevraagd.

De vergunningen worden verlengd, behoudens opzegging door de Vlaamse regering of verzaking door de kabelmaatschappij, te betekenen via aangetekende brief tijdens het eerste semester van het laatste jaar dat de vergunning geldig is.

* *

*

Door de oprichting van het Commissariaat voor de Media, worden alle beslissingen inzake erkenningen en vergunningen genomen door het Commissariaat i.p.v. de Vlaamse regering (= minister).

De administratieve voorbereiding, onderzoek en controle zal door de administratie blijven worden uitgevoerd. (momenteel zijn een 4-tal personeelsleden hiermee belast).